

ლიტერატურული გაზეთი

ბათუ შარელი

ციკლიდან „ARTეკლავი“

სამშობლოს მეზობლები

რით ვიხსნა სამშობლო, ან რაღა შემიძლია! —
 მისთვის მე სიზმარში სამყარო შემიძვრია,
 ცხადში კი ჩემი ხმა ყორანსაც არაფეთებს...
 და ვავლებ სამშობლოს სტრიქონთა პარაპეტებს,
 ჩავიკრავ გულში და ბავშვივით ვეფერები —
 სამშობლოს ალერსით გამიჩნდეს ბებრები!..
 ოჰ, მიწავე ქართულო, დალილო, დადაღულო,
 სხვამ რომ არ წაგიღოს, როგორღა გადაგხურო!
 რამდენჯერ დამწუხრდი უცხოთვისის მისყიდვისგან!
 ვის და ვის არ დარჩი, ვინ აღარ მიგითვისა!
 ტაოში საყდარს რომ ვუყურებ უგუმბათოს,
 იმნუთას ჩემი მზე ცივობს და უკუნათობს...
 მაშინ კი, როდესაც ვწუხ დროზე უარესზე —
 სამშობლოს ჩავიკრავ გულში და ვუაღერებ.
 სხვა მეტი რა ძალმიძს კალმით და ქალაღებთ!
 სამშობლოს თუ უჭირს, მე როგორ ავევადებთ?!
 დახუთულს ნიავეც არა მსურს მენიავოს...
 როცა ჩვენს ტაძარზე ამბობენ, ჩვენიავო!
 გულო, ვგრძნობ, სიმწარით თუ როგორ მეცოფები
 მისთვის, რომ სამშობლოს გვიტკენენ მეზობლები...
 მაინც არ ვუსურვოთ მეზობლებს დღეუდარო,
 პირიქით: ვეხვეწოთ, ვევედროთ, ვემუდაროთ,
 ოღონდ ნუ გვექნება ომი და დახოცვები...
 მე მათ მზეს, მათ ცას და მათ მიწას ვაკოცებდი!..
 და ვთხოვ და ვენუკვი სამშობლოს მეზობლებსდა
 ვეტყვი: რაც ჩვენია — ჩვენთვის ნუ გეზოგებათ!
 ნუ წაგვგვრით მას, რაზეც სისხლად ვართ დანთხეული!
 თქვენთვის ხომ ჩვენ ფიჩხიც არა გვაქვს წართმეული!
 ღვთის მადლით ველირსეთ ცხოვრებას უწარმართეს
 და, ჩვენსავე მიწაზე, ჩვენს ნაგებს ნუნავგართმევთ,
 რომლითაც ჩვენ მაშინ შევამკეთ ნარიყალი,
 როცა თქვენ მეზობლად მოსული არიყავით!..
 ამიტომ, რაც იყო სულ ჩვენი კუთვნილება,
 იმ ტაძრებს უჩვენოდ კედლები უტკივდებათ...
 და ვიბჭოთ სიმართლის სამოსელ ვუაღებზე:
 სალოცავს ჩვენსას — ჩვენ, თქვენსას — თქვენ უაღერსეთ!

სპექტაკლი ქალაღზე

აქეთკენ — მოხუცებს და... იქეთკენ ბაღებსშიათ...
 სპექტაკლს ვდგამ უპიესოდ, პიესა ძარღვებშია:
 მოდის და მოთქრიალებს, იღვრება სურათებად...
 და ძაღლი, შიმშილისგან, მგელდება, ტურავდება...
 და მე ვდგამ სპექტაკლსა და არ ვიცი რაჰქვიამას.
 მუსიკა — ბეთჰოვენმა, ან ღრუბლის ფრაკიანმა
 მთვარემ რომ დამინეროს — იქნება უპრიანი,
 რადგან ვართ სანახევროდ მთვარიან-ღრუბლიანი,
 თვით მზეც კი სანახევროდ დაგვანათის ცარგვლიდან,
 რადგან ჩვენ მარგალიტსაც ვერ ვაჩენთ მარგალიტად...
 ვდგამ სპექტაკლს ქალაღზე და სტრიქონებს — მსახიობებს:
 უამრავს ვავისოსებ... ცოტას კი — ვალიობებ...
 და არის პოეზია — ქალაღზე თეატრიდა
 ღმერთს, გარდა პოეზიის, თავს ვილა შეადრიდა!
 და, სულო, არ შეშინდე, თუკი ცამ მოგიპოვა!
 სპექტაკლს ვდგამ უპიესოდ — ქალაღზე რობიკოვარ! —
 სხვაგვარად დაგანახებთ ჩვენს ცნობილ ბაიყუშებს,
 გმირებსაც, საშინელი წყლული რომ გაიყურეს...
 სინმინდე გაგვეფანტა ბაჯალლო ოქროებად
 და უნდა დღეიდანვე დავიწყოთ მოგროვება!
 სპექტაკლს ვდგამ ქალაღზე და დროებას ვურისხდები
 და ქალაღს კარგია, რომ არა აქვს კულისები...
 არამხდარ ოცნებებზე არ ვამბობ აღარაფერს...
 ვერ ვუტყერ ტელევიზორს, ვერ ვუსმენ ახალამბებს... —
 როდემდე ეკრანიდან ამდენი სენსაცია!
 და... რატომ დაგვავეწყდა, რომ წვიმა სენ-სანსია,
 რომ თოვლი მოცარტია, ქარი კი — შტრაუსიდა
 რომ სულს მზემ სამრეკლოზე ზარები აუზიდა... —
 დარეკეთ ეს ზარები, გიჟივით დაარისხეთ,
 რომ ჩვენი საქართველო წავიდეს გრაალისკენ!

ჩვენ და ლექსები

თუკი რითმებია სტროფების სოლოფრთები,
 რითაც ქვეყანაზე არასდროს ვბოლოვდებით,
 თუკი მეტაფორა რიკულობს სტრიქონშიდა
 კარში პოეზიას შეაგდებს რიკოშეტი...
 თუკი აზრისათვის სტრიქონი ელასტიკობს,
 თუკი ელოდება გაძლება ყველასტრიქონს,
 მავალთ სითეთრეში მელანის შავიჩოხით,
 მაშინ შეგვეძლება აღარსად ჩავიჩეხოთ...

ალლაჰნაზარის მხარზე დიდი დაწესებული კალათი შემოედგა, რომელზეც სუფთა ხილაბანი გადაფარებინათ. გამიკვირდა. გამიკვირდა, რადგან ბრძოლაში ჩემი დაჭრის პირველ ხანებშიც კი, როდესაც მთელი ყიპლალი და ჩემი საგვარეულო-ულუსი ერთმანეთს ასწრებდა მდიდარი დოსთარხანებით ჩემთან მოსვლას და გამასპინძლებას, არაბ მულლაჰ იბრაჰიმს ძღვნად ერთი ჭიანი ვაშლიც კი არ მოუტანია არც ერთხელ, რადგან სასულიერო პირების უმრავლესობის მსგავსად, გვარიანი ქონნი გახლდათ. ალლაჰიმც შეუნდობთ მათ და პირიქით — ეგეც და ალლაჰნაზარიც აქეთ კი მადაინად მისანსლავდნენ ხალხის მოძღვნილ სანოვანეს. ყოველ მეორე დღეს თავზე ტრიალებდნენ დასუსტებულსა და სისხლისგან დაცლილს კეთილშობილი ნიგინიდან — მასხარი შარიფ — ნმინდა ყურანიდან ლოცვებს და სულთმობრძავის სურებს მიკითხავს და მანამდე კი ამ დამთხვეულ ალლაჰნაზარს აჭმევენება ჩემს თავს თავისი გიჟური ბოდვებით. თუმცა ღვთის ნინაშე სიმართლე უნდა ითქვას, ლოცვებს კი დაუშურვებლად მიკითხავდა. დიდებულმა ალლაჰმა მიაგოს მას მაღიერი ამ ღვანლისთვის.

ბექა ქურხული

თვალდაკარგული ყიპალის ჩანაწერები ანუ ღებთი-ყიფრალი

ფრაგმენტი მომავალი რომანიდან

დასაწყისი N242-243

***

სიჩუმე კარგია. სიჩუმე ყველაზე კარგად და ცხადად ესმის ადამიანს. განუწყვეტლივ იმ ამბავზე ვფიქრობდი, რაც შემემთხვა, ნურ მუჰჰამად ბანზე, ვინც მათარახი გადადგრა და თვალის დამიკვსო — „რას მერჩოდა, ნეტავ, რა დავუშავე?..“ მაგრამ პასუხი არსაიდან ჩანდა. კითხვის დასმას არასოდეს აქვს აზრი. არც არასოდეს ჰქონია. პასუხი მაინც არ არსებობს. ყველაფერი უზენაესის ხელშია. სჯობდა, არსთა გამრიგისთვის მალე გამოგანმრთელება მეთხოვა, რომ ჩემი მტერი მომეცნა და ანგარიში გამესწორებინა. ჩემი გამზრდელი მამიდას — ხადიუთის — და ალალი მამიდაშვილების ყიპალს უნდა დავცემოდი და ნურ მუჰჰამად ბანი უნდა მომენადირებინა. მერე, ვინ იცის, მერამდენედ გამახსენდა, რომ იმ წყეულ შფოთთან დღესაც პირველი მე დაველაპარაკე — „აქ საიდან გაჩნდი?“ — ვკითხე.

მოციქული ისხას შეპყრობილი სალოსი ბერივით ჩლიფინით იმეორებდა ერთსა და იმავეს:
— ბაბურ, აა, ბაბურ! რა მაგარი ხარ, ბაბურ. როგორ დაამარცხე და გაყარე მტერი, არა, ბაბურ?.. ბევრი ურჯულო გიყვარს აკაფე შენი პირბასრი ხმლით, ბევრი გაუყენე საიქიოს შავ გზას, ხო, ბაბურ?.. შენც დაგჭრეს, მაგრამ მაინც ვერ მოგკლეს, ხო, ბაბურ, იმ უცხო მოდგმის ხალხმა?.. მითხარი, ვინ იყო ის ყურყვითელა ტურა და ალლაჰის მტერი და მე მას პირდაპირ მუცელში გავეყერი დანას!.. აი, ნახე, თუ არ გავეყარი! ვინ გაკადრა, როგორ გაგიბედეს ეგ, შენ ხომ ჩვენი იმედი ხარ, ბაბურ?.. მითხარი, ვინ იყო და ნახე, რა ვუყო. აი, შენ ნახავ!..

აქ?! და ეგ თვალი რომელმა ჩვენთანამა ამოგთხარა, ბაბურ? რატომ? კარგი, არ მოიწყინო შენ!.. მითხარი, ვინ იყო და შენ ნახე, თუ არ მოვკლა. ნახე, იმას რა ვუყო?! ისე მომამბურა თავი და ისე გამაგია, ყოვლადმონყალე ალლაჰმა მომიტევეს და, ერთი-ორჯერ ისიც კი ვიფიქრე, ერთი ბნელი და უმთვარო ღამე ხომ არ შევარჩიო, ალლაჰნაზარის ფარღალალა ქობში ხომ არ შევიპარო და უმად ხომ არ მოვგედო მძინარე-მეტე. რაღაც ძალიან ბევრი რამ იცოდა და ხედავდა და კიდევ უფრო მეტს ლაპარაკობდა. თუმცა უდაბნოს ბარხანებიდან მოყოლილი ეგ შავი ფიქრები მალევე უარყვავი — ჩემს ცოდვებს, უკვე ჩადენილს და ჯერ ჩასადენს, ჩემი სანყალი მოძმის სისხლი კიდევ უფრო დაამძიმებდა და ჩემს ტანჯულ სულს ისევე შთანთქავდა ჯოჯობეთის ყველაზე ღრმა უფსკრულში, როგორც წყვილ შეყვარებულ და შორეული ფრენით დაღლილ, გადაქანცულ გედებს უდაბნოს ქვიშის ქარიშხალი. შემეცოდა საკუთარი დაკარგული თავიც და ჩვენი მტერი ალლაჰნაზარიც, რომელმაც, იმის მიუხედავად, რომ ჩამოძენილი დადიოდა და სიცოცხლეში პირი არ დაუბანია, უფრო მეტი იცოდა და უფრო შორს ხედავდა, ვიდრე ყიფრალეთის ოთხივე კთის ულუმები და ჰადისის მთხარებელი მოხეტიალე დერვიშები ერთად აღებული და სიშლეგის მიუხედავად, ბუხარებზე აბუ-ალ იბნ-სინაზე გამჭრიახი და რუდაქზე უფრო მჭერმეტყველი იყო. დიდ საგონებელში ჩაგვაგდო მეც და არაბი მულლაჰ იბრაჰიმიც და მანაც, ჩემდაჭირად, და ჰაქიმ ჰაფიზულა ნურაჰმადის გასაბრაზებლად, რომელიც სამართლიანად მიიჩნედა, რომ მულლაჰ და მისი ჩამოძენილი ყაზიყი ალლაჰნაზარი ჩემს ნორმალურად მკურნალობას არ აცდიდნენ და ხელს უშლიდნენ.

გამოჯანმრთელებას ველოდებოდი. ჩემმა ყიპალელებმა თანდათან მოუკლეს ჩემთან სტუმრობას და ძღვენის მორთმევას. ყველა თავის საქმეებს და საზრუნავს მიუბრუნდა. მხოლოდ ჩვენი კეთილი ჰაქიმი ჰაფიზულა დურანაჰმადი არ მტოვებდა და დროდადრო არაბი მულლაჰ იბრაჰიმის მკითხავდა სულელი ნათესავის ალლაჰნაზარის თანხლებით.

ალლაჰნაზარი კი საერთოდ ძალიან უცნაურად მყავდა შემოჩენილი. თითქოს გული უგრძობოს, მარადიულმა ლურჯმა ზეცამ მთავგონა თავისი დასახული და მართლაც რაიმე იცისო. იქნებ ტყუილად არ ამბობდა ბრძენი თეთრწვერა შეიხი აბდულაჰ ალ მიათლი ულ-ისლამი ალლაჰნაზარზე — „ალლაჰის შერდომილია, მასა და მის მსგავს ნათელისადმი უფრო იოლი ნვდომია, ჩემზე მეტი გამჭრიახობა და ნათელმზილველობის უნარი აქვთ...“ ჩვენ კი მის ნათქვამზე მორიდებით გვეღიმებოდა. უფრო ნაკლებად მორწმუნეები, თავზეხელაღებული და თავხედები კი შეიხ კულ-ისლამის ამ სიტყვებზე ხმადაბლა და ონავრულად ხუმრობასაც კი ბედავდნენ.

ერთ მშვენიერ ნათელ და მზიან დილას კი, მზის ამოსვლის და მეორე ნამაზის დასრულებისთანავე, ჩემს სახლთან არაბი მულლაჰ და მისი თანხლები ალლაჰნაზარი გამოჩნდნენ. არაბი მულლაჰ იბრაჰიმი პირდაპირ, უკითხავად ამოვიდა სახლის ბანზე, სადაც მე ვინექი. ზრდილობის გამო ფეხზე წამოსადგომა დაწვინი, მაგრამ ხელით მანიშნა, იწეო და მეც დიდი სიამოვნებით დავმორჩილდი. ალაღად რომ ვთქვა, სულაც არ მეპიტნავებოდა ახლა ამ ნამძინარეზე წამოხტომა და მის ნინაშე მოწინების და თავაზიანობის ნიშნად გულზე ხელის დაკრეფა და ქედის მოხრა.

ალლაჰნაზარი ისედაც სულ თან დაჰყვებოდა არაბ მულლაჰ იბრაჰიმს, ჩემს მოსანახულებლად მოსულსაც თან მოჰყვებოდა, ჩამომიჯდებოდა ცხვირსინ, სახეში შემომცილებდა და სუფიების ზიქრზე დატრიალებული დერვიშებით ან

ალლაჰნაზარმა კალათა მხრიდან ჩამოიღო, ჩვეულებისამებრ წინ ჩამომიჯდა და გამაგებულს ტურტილიანი თითი ამოთხრილ თვალზე დამალირა. სიმწრისგან მეორე თვალს დახუჭე. ის იყო, თავისებურად ხალისიანად უნდა აჩლიფინებულიყო და მოგზავნილივით დავეკითხე — ისიც კი ვიფიქრე, ყურებზეც ხომ არ ავიფარო ხელი-მეთქი — რომ მოულოდნელად არაბმა მულლაჰ იბრაჰიმმა მიხსნა. ალლაჰნაზარს ფრთხილად ფაქიზად მოკიდა ორი თითი საყელოს ნავლევში, მოურიდებლად ააბრძანა და თავის უკან გადასვა. თავად კი ასევე ფრთხილად და დარბაისლურად მიორთხა ფეხი ჩემს წინ. ჩვენ შორის მოზრდილი, მონწული კალათა ჩადგა, სუფთა ქათქათა ხილაბანი გადახანდა და გიმრის ძონის და ფირღუნის თვლიანი ვერცხლიანი ბეჭდებით მორთული, მოვლილი თითებით მანიშნა კალათზე.
— მიირთვი, ბაბურ, ღმერთმა შეგარგოს! — მითხრა თავისი დაბალი, მელოდური ხმით და არაბული კილოთი.
კალათი სავსე იყო ნაირნაირი სანოვანით — შემწვარი ხორცი; ახლადდაცხობილი თხელი, სიფრიფანა ლავაშები ხის აიაკებით; ფიალებით თაფლი; ფინიკი; ნუში და სხვა ხმელი ხილი; დაშაქრული და მარილმორცხილი დიდრონი ნესვის ნაჭრები.
ჭრილობებისგან დასუსტებული და სისხლნაკლები მხოლოდ ახლა ვიღვდენდი ძალებს და მძიერი რუხი მგლის მადამქონდა. თან ამ დილაადრიან უზმო ვიყავი და გვარიანად მშობიდა. წამოვჯექი, არაბ მულლაჰ იბრაჰიმს და ჩვენს ალლაჰნაზარსაც შევთავაზე მათივე ძღვენი და თავადაც გემრიელად შევქექი. არც ღატურები ჩამორჩნენ და ისინიც კარგა მადაინად დაუტრიალდნენ დილის საუზმეს.
როდესაც დავნაყრდით, არაბმა მულლაჰ იბრაჰიმმა ხელეწი დილის მონმენდილი ლურჯი ცისკევი ალაპყრო.
— ბისმილლაჰ! — შთავისებულ ხმით თქვა და ბეჭდებით დამძიმებული თითები დარბაისლურად ჩამოსვა ფაქიზად ჩამოვარცხნილ, აფუებულ ნვერზე. ჩვენმა ჩურჩულმა ალლაჰნაზარმაც მიბაძა და თავის გაქუცულ, ქოსა სახეზე შავი, ყინვისა და თვალუნებურად ექნისგან დახეთქილი, თითები მოისვა. მანაც უძირო ზეცას და ზენაარსს, ყოველივეს შემოქმედს, შეავედრა თავი.
— ვალლაჰი, ბილაჰი, თალლაჰი!.. რა მშვენიერია მაღალი ალლაჰის 100 სახელიდან 99-ვე ცნობილი სახელის წარმოთქმა. რამდენად დიდი მადლია ჩვენი ცოდვილი ბაგეტგან მათი წარმოთქმა, რამხელა წყალობაა ყოვლადმონყალე უფლისგან... — მიძიმედ დაიწყა არაბმა მულლაჰ იბრაჰიმმა და ყურადღებით შემომხედა.
თავი არ დამიხრია. მეც ყურადღებით და დაკვირვებით შევხედი ჩემი ერთადერთი შემორჩენილი თვალს. არაბი მულლაჰ იბრაჰიმი ისე მიყურებდა ამ ცალ თვალში ორი თვალის, თითქოს ჩემი სულის სიღრმეში უნდოდა შემომღრმობა და იქ კარვის დაცემა, ან თვალის გარსის ზედაპირზე ჩემი დაფარული აზრების ნაკითხვა. მის დაჟინებულ მზერას პირდაპირ გავუხსნორე

მაია ჯობორდი

ამიტომაც ვიბრძვი გადარჩენისთვის
 ამიტომაც მსურს მოგაგონო
 ერთად გამოძერწილი მომავალი
 სხვათა თირკმელებს შენივე
 შეიცოდე მე დუმილით სავსე რეცეპტი
 მისახსოვრა დროებამ ღეჭვით ჭამამდე
 ასე ნაკლები იქნება გულისზიდვა
 ეს გზა ნაწალი გათელილი ბევრის (მრავლის)
 და ბევრჯერ გადასაყლაპად მაინც მძიმეა
 შენ ითხოვ ნაწილობრივ ნაფეხურები
 მივატოვო და ნამოვიდე
 ერთობ მძიმეა თვლებიანი ნამოსასხამი
 მარგალიტებში ჩემი შვილების
 თვლები კიაფობენ მიჭირს უარი ვთქვა
 ამ მზებზე შენგან გამოგზავნილ სხივებს ვეკიდები
 ამიტომაც ნონასნობობადაკარგული
 ვრჩები ბუნვის ხილზე მაინც
 ისინი ჩემი გონებით იკვებებიან სული შენია
 შენთვის და შენით გამოგონილი
 არადა როგორ მიხაროდა დათესილი ბოსტანი
 ჩემს ცხოვრებაში ყვავილები არასოდეს ხარობდა
 ველურ ქონდარს ესწრაფიან თითებიც
 და ივსება თეთრი შავით
 ნისლით თავნაკრული ბაღდათის მთები
 მაინც ახერხებენ ჩემამდე მოსვლას
 მათ ბარხატოვან მკერდზე
 გათენებულ ღამეებს გიტოვებთ შვილებო
 მეტი ღირებული არაფერი მაქვს რომ გამოგკვებოთ
 მაპატიეთ.

***
 ყველა ჩიტი უნდა გაფრინდეს რაც გულს გიკენკავს
 ბედნიერებით ჩაანაცვლო მოტირალი დღეები
 რომ დაგიღალეს მოხარკე სული
 ყვავილების სუნთქვა შეიგრძნო და დაინამო
 გამომშრალი სახის ნაკვთები
 მთვარეს ეწყინება თუ დაგინახავს რომ ტირი
 და მზეც შეწყვეტს ნათებას
 ღიმილი შენი სასჯელია დაკანონებული
 დაბადებამდე რომ გამოწერეს
 იქნებ როგორმე შეიწვიო ყოფა
 დროდადრო კატის კნავილს ჩამოეკიდო
 იქნებ.

ღე...
 ნაგავში ცხოვრებას მივეჩვიე დე
 ხანდახან ვტირი ჩემს დაობებულ კუნჭულებს
 საოცარი შვილები მყავს დე
 ჩემს არაფრობას უფროხილდებიან და ესათუთებიან
 მარილიან საჭმელს ვერ გადაეჩნია ჩემი უხეში სული
 მთვრალი ვმართავ მანქანას ხშირად და
 მუხის ფესვებზე ვფიქრობ
 მერე იწყება მზის ამოსვლა და ჩასვლა
 ხელების კანკალი დამჩემდა დე
 ჭიქები წკრიალებენ ამ დროს
 ვირთხებს უხარიათ დაობებული ფიქრები
 ჩემს საფლაგზე იწყებენ ცეკვას
 ტყუილით კედლები არ შენდება დე
 შენც ვერ გპოულობ ხანდახან
 სიმწვანეს ეტრფის ჩემი ხელები
 სამარედან ამომყავს საკუთარი თავი
 ტყეში სახლი რომ ავაშენო
 სტრიქონები გამიმუქდა დე
 ნამიყვანე.

ნაკარნახევი მარადისობა
 დამარცხებული საკუთარ სულს ვხვდებავ
 ხელებით და ისე გიხმობ
 რაც არ ჩანს ვიცი გაცილებით უარესია შენი ტუჩები
 ჩემს ყურთან რომ ყოველდღიურად
 ჩურჩულებენ სამოთხის სიტკბოს
 შორია ზოგჯერ
 გათანგულ ფილტვებს სუნთქვა
 ისე არ ეკარება უცეცხლოდ ვინვი
 ხანდახან ვხვდები სიკვდილსაც უნდა დავუჯერო
 ნისლებს გაუფსნორო თვალები
 ამ დროს კიდევ უფრო მატულობს კოცონის სუნი
 კიდევ უფრო მძიმდება მთები ფიქრებით
 და ეგუები ნაკარნახევ მარადისობას.

თვალაში ჩამდარი მთვარე
 ის ქალი მოკლეს
 მთვარიან ქალაქს შეჰყმულიებს მისი ნათელი
 და ფანტელებიც ფეხაკრეფით ათობენ ღამეს
 როგორმე ტანჯვა რომ დააინყონ
 ის რაც უთქმელად დაიხარჯა
 რითაც კედელი გადავლებეთ
 კარს სახელური გაუუკეთეთ და შევალეთ
 ვარსკვლავებმა დაიმასხოვრეს
 მას მერე ჩადგა მთვარე თვალბში

მთის ფერდებზე ინვალა ნისლმა მაინც ვერ შევძელით
 მშობლების შესმა მხრებზე
 წარსულში მოგზაურობა
 გაცილებით დიდ ხარჯებს იწვევს
 უფერულ მომავალზე ენერჯის დახარჯვა არ ღირს
 ამიტომაც მოკლეს ის ქალი.

გაყინული მდინარე
 დავჯდები და დაგაკვირდები მაშინ როცა
 მელანში შენი ტანის რხევა ირეკლება
 ვცდილობ გამოგკვეთო ჩემში
 შენ კი ყოველ ღამით როცა მძინავს
 ჩუმად იპარავ ჩემს ოცნებებს
 ბუხარში წვავ და ხელებს ითობ
 მერე ყოველ წელს ვებრძვი სიცივეს
 იძულებით ვკრეფთ ნაფეხურებს ერთმანეთისას
 რომ დავადაროთ
 იქნებ გაზაფხულის ირიბ ხნულებს დავლოდებოდით
 თოვლიც გამხვალყო
 გაყინულ მდინარეში ტერფები არ თბება.

მონატრავული სუნთქვა
 შენი თვალები სიმწვანეს თამაშობდნენ ერთ დროს
 ერთმანეთის მოლისფერ ფიქრებს ვინანთებდით
 ეჭვმა სიზმარშიც იცის მოსვლა
 თითებზე ჩამოვთვალეთ რაც იყო
 რაც უნდა ყოფილიყო ისიც
 დაიჭია ზეცამ სიცხადე იქნებ ამიტომაც გავიქეცი
 და დაგიტოვე დიდი დრო
 დიდხანს არ ვახელი დახუჭულ თვალებს
 გორაკებს მიღმა ცხოვრება მდორეა და მშვიდი
 აქ შეგიძლია ცხოველებს შეეხიზნო
 მათ თვალბში დაიღო ბინა
 გაყინულ თითებს აღარა სურთ წარსულის შექმნა
 ზონარშეუბნეველი ბათინკები
 მარტივ თამაშს თამაშობენ აქ
 შენს მონატრებულ სუნთქვას
 ვსუნთქავ გორაკებს მიღმა.

დაელოდე
 ვინ ვინ ცხოვრობდა იმ დროს ჩემში რატომ ვტიროდი
 ეს სახეები საიდან თოვდა ზამთარში ჩარჩენილი ჩიტები
 დაუნდობლად კენკავდნენ სხეულს ეს გადარჩენა იყო
 შენ მაიძულე შევიცოდო მათი შიმშილი მათი სიმანხვე
 მათი შეციებული სიშიშველე
 მარტივ ნაკვთებს ვერ ითავსებს
 ჩემი ხელები არც ბილიკის გაფერადებას ვარ ნაჩვევი
 ამიტომაც უნდა ნახვიდე
 ერთფეროვნების საბურველმა რომ არ დაგახრჩოს
 აქ სიკვდილის შემდეგ ცოცხლობენ
 დანალმულ ველზე გულგრილად აბიჯებენ
 ერთი და იმავე დუმილით იკვებებიან
 იქ ზღვის პირას რა იცი
 ტალღა რას გამოიყავს შენთვის
 დაელოდე.

საქარე მინა
 შავი ფიქრებით დამძიმდა სერი და კვლავ იწყება
 სულის ხარშვა ვიცი რომ მთვარე თავის ცოდვებს ღამეს გაუთევს

ღიმილი შენი სასჯელია
 ეს მზის ამოსვლა ვის ვაჩუქე აღარც კი მახსოვს
 სუნთქვაშეწყვეტილს დანანებით მთვლემდნენ ხეები და
 ნაპრალებში ჟონავდა წყალი
 მივხვდი როგორც კი აღარ გათენდა
 სხეული უნდა ამეკრიფა
 წარმოსახვითი სითბოდან და ყინვას უნდა შეეგუებოდი
 ალბათ ამიტომ ავიდგი ფეხი
 ნაადრევად შევაკონინე დამტვრეული
 დღეები და ამოგხედე
 აქ ჩემს ქოხში ხორციელი სიცივე ხარობს
 არც თოვლს ამოკვეთს
 გაზაფხულის მახარობელი მაგრამ ხელები
 მაინც გრძობენ
 მდორე ბლანტ სითხეს რომელიც კვებავს ავადმყოფურ
 ცნობიერებას და ჩემს მკვდრებს ველი რომ დამმარხონ
 კატა შესჩივის „ხიდან ხეზე გადაფრენილ ჩიტს“
 მოხელთება არ უხერხდება
 ეს მზის ამოსვლა ვის ვაჩუქე აღარც კი მახსოვს.

ჩვენი შეხვედრის ამინდი
 ამ თვალბს მიღმა ვიცი თნელი უფსკრულებია
 გულს ისევ მიგლეჯს შენი ლურჯი კაპილარები
 და გათენბავს
 დაღამებას აჭარბებს მუდამ
 ბნელ ღამეებში გაჭედილი ჩემი ფიქრები
 მხოლოდ შენში ეძებენ ნუგებს
 პირქვედამხობილს სუნთქვა ძნელად თუ მეხერხება
 მოუცლელობაშეპყრობილი გისმენ და გისმენ
 დარბაისილი მოხუცების სხივანათელ ღიმილს
 დავუჯერო თუ დროულად დავიხრჩო თავი
 ყეფაყოლილ დღეებს დათვლა არ უწერიათ
 და თუ ზეცაში
 ფესვებს ვითვლი რა მოხდა ამით
 ამ დროს ვივსები შენეული სიცარიელით
 ჩემი თითები გამუდმებით ეძებენ შეგებას
 ახლა ცრემლების შენახვის დროა ვიცი
 მარიგებ და მიმეორებ ტყეს ხმირსა და უკიდევანოს
 დამარცხება თუ უწერია
 მხოლოდ თავის დაძვრენაა ამაზე ფიქრი
 უბედურ მგზავრს
 შემეხიზნებ.

ფხვარული მთაში
 თავში კაკუნს ქმნიან სიტყვები
 დამალა ჩემმა მინამ ჩემმა სამშობლომ
 თქვენ სახეს სახე არ გააჩნია
 ჭიანჭველები უკეთეს სახელმწიფოს ქმნიან
 მუდმივად ცოცხლობენ და ცხოვრობენ
 აქედან გარბიან დარჩენილნი კი ყოველ დროში
 მომავალზე მიჯაჭვული თვალბით არსებობენ
 სასურველ აწმყოს არასოდეს არ უჩანს პირი
 და დაობებულ
 წარსულს გვთავაზობენ საკვებად
 ამიტომაც გაუჩნდა ავთვისებიანი სიმსივნე ქვეყანას
 გამოსავალი მოკვეთა ამიტომაც გასხვისდა სხეული
 დროა ფეხი აიდგათ მთებო და
 წინაპრების ძვლების ჭამით დალილებს
 გზა გვიჩვენოთ
 დროა.

გოგა ქყონია

ან როგორ შეძლებს თექვსმეტი ბნკარი, ახსნას ღმერთების უღვთო თამაში? სამყარო სულაც არ არის მყარი. ახალი, აბა, რაა ამაში?..

შენი ხმით

ცეცხლმა
ნაშალა
ცისა
ლაჟვარდი,
კვამლით
აღგავა
სილურჯე
მისი.
რომ
არ მოგინდეს
კვლავაც
ნავარდი,
რომ
მუდამ
გდევდეს
ბული
და ნისლი...

ცეცხლმა
ნაშალა
ცისა
ლაჟვარდი,
გააფერმკთალა
ზეცა
კაი ხნით.
ხმას ნუ იბოხებ,
ძმარო
ქიშვარდი,
თუ მღერ —
იმღერე,
მაგრამ
შენი ხმით...

ბროდსკის

მშვიდობით,
ნუ განმსჯი —
ამოდ მცდიდი.
წერილები კი დანვი...
ხიდები.
იყოს შენი გზა
სადა და მშვიდი —
არაფერი გაქვს მოსარიდები.
ბნელში ხედავდე ბედის ვარსკვლავებს,
ნაპერწკალს ყრიდეს შენი აბედი
და შენს კოცონთან ითბობდეს ხელებს
თვითონ იმედი,
თვითონ იმედი.
არ შეუშინდე ქარსაც
და ოდეს
დაგტრიალებდეს ღრუბელი თავზე,
ბედის წყალობა მეტი გქონოდეს
ჩემზე და სხვაზე.
ჩემზე და სხვაზე.
იყოს ძლიერი და შვენიერი
მკერდში მქუხარე ცემა და ტაში...
მე მათ მაგივრად ვარ ბედნიერი,
ვინც იქნებ,
ვინ იცის,
გმეგზურობს გზაში...

***

გულს გააქვს ბაგა-ბუგი,
ფეხი ვერ წვდება ფსკერს,
შორი, მბჟუტავი შუქი —
ვერ ეღირსები მზეს!
ყურში სიჩუმე წუის —
გაბმული ნოტა „სი“...
ლაპარაკობს და ტყუის
რადიო-თბილისი.

ორამირა

ჩვენ სიჭაბუკემ გვატარა,
თვითონ კი ფერმკთალდებოდა
და სპირტით საფხე მათარა
ბოლო იმედად რჩებოდა:

ის, ფართხა-ფურთხით ნავალი,
ფეთიანი და მტარვალი
დრო, როცა სიკვდილს შეები —
მძაფრი გრძნობების დღეები.

და არ გახსოვდა „ომამდინ“,
ნისლი გფარავდა ლაბადით,
დოდო წითელი პომადით,
ბაჭია შავი ნაბადით.

კამათელი

„დღები ბრუნავს, ვით კამათელი.“
გალაკტიონი

დღენი მიგორავს, ვით კამათელი,
კვლავ ნიშანს ველი, კვლავ ველი ნიშანს.
მწვანედ მზინავი კამკამა ველი
ისევ შეცვალა უდაბნოს ქვიშამ...

ყველა პეიზაჟს თავისი დრო აქვს,
ფერი კრაპლაკის, ოხრის, მელანჟის...
არ იცი, რომელს სიმშვიდე მოაქვს,
ან რომელია ბოლო პეიზაჟი?

ის კი მიგორავს განგების ნებით —
ნუგეში — დარდი, დარდი — ნუგეში...
ამოისუნთქავ თუ არა შევებით,
ეხლა რომ დაჯდეს თუნდაც დუბეში?

ცხადია, არა. რადგან თამაში
უსასრულოა, როგორც სამყარო.
და უნდა ჰპოვო აზრი ამაში,
სულში მშვიდობა რომ დაამყარო.

***

ყველა თავის დარდს თვალეში კოცნის,
ძალა არა აქვს თმენის და მოცდის.
სიკვდილის მერე — ფიქრსაც ვერ ბედავს!
სიცოცხლის მერე — სიცოცხლის დედაც!

რა მოხდა, ძმარო, ბოლოს და ბოლოს,
ეს ხო შორეთის ტალღაა მხოლოდ,
ფიქრი, რომელიც ძალღივით მისდევს
სხვისი ფიქრების ძონძებს და ნისლებს.

ქვეყნიერებას, ზეცას რომ ერთვის,
ჩვენი ძიება აზრის და ღმერთის,
სულ ცალ წახნაგზე ისე ჰკიდია,
როგორც სამჯერ ცხრა ოცდაშვიდია...

***

სამყარო სულაც არ არის მყარი,
მერყევი ბინდი უფრო ბინდდება.
არასდროს იყო, რაც ახლა არი
და არასოდეს აღარ იქნება.

ხუნდება ფერი, იზრდება ბზარი,
იცვლება ქარი, ფილოსოფია...
სადაც სოფლის იყო ტაძარი
დგას ისტამბულის აია სოფია...

ზეციურ არქივს შერჩება ნეტა
შენი თვალეების ფერი და ელდა?
ანდა ნათება გარდაცვლილ მზეთა,
ან ამ სტრიქონში ჩაღვრილი სევდა?

ჯარისკაცის ძილისპირული

ძინავს ქვეყნის დაღლილ სათამაშოებს,
ნეტარებას არაფერი აშორებს.
ძინავთ ნაქებ მარშალ-ღენერალებს,
ისინი რო მოიფშენეტენ თვალეებს,
ფაფუ ქვეყანა...
ნა-ნი-ნა...

ღენერლებს გონია თავი ღმერთები,
განუმეორებელ-ერთადერთები...
ის კი, ვისაც ღმერთობა ეგების,
იღიმება, ვინ იცის, ეგებ ის.
რამ შეგაშინა?
ნა-ნი-ნა...

ნუხელ იყო ომი დაუცხრომელი,
აღარ გვყავდა პატრონი და მშობელი.
რაც გვეგონა, არ ყოფილა ესე —
მგლის ხახაში ჩვენ რომ გაგვამნესეს,
სხვათ ხეირი ქმნა...
ნა-ნი-ნა...

კაცს ჭირდება დანდობა და შენდობა,
ვისაც ებარება, იმას ენდობა.
ვისაც ებარები — ევედრები:
„ღირსეულად ნუთისოფლის გზები
გამატანინა“...
ნა-ნი-ნა...

მშვიდად ძინავს გორებსა და მაღალ მთებს,
შენი ძვალეც ამ მიწაწყალს ამაგრებს.
ცოცხალიც და მკვდარიც ნატრობ — ლელო,
კიდევ ერთი ლელო საქართველოს
გაგვატანინა...
ნა-ნი-ნა...

ციკლიდან „ARTკაპები“

გულგუჯარი

გავაღე ფანჯარა... შევდექი რაფაზედაც...
ძირს ვილაც გადაქცა თავზარის ნაფაზებად...
და დაჭრილ თვალბის კივილით ამომცქერის
და თანაც სურს იყოს საშველის გამომწერი...

სიტყვის თიხის გუჯარი

სიტყვაც თიხაა, რომელიც ავლენს ჰოვსილებს
და მე ეს თიხა ცრემლით და სისხლით მოვზილე
და რახან ზღუდე გარს აკრავს სამი დროეთის —
ვერვინ მოზილა ეს თიხა, გარდა პოეტის...

პროპოზიები

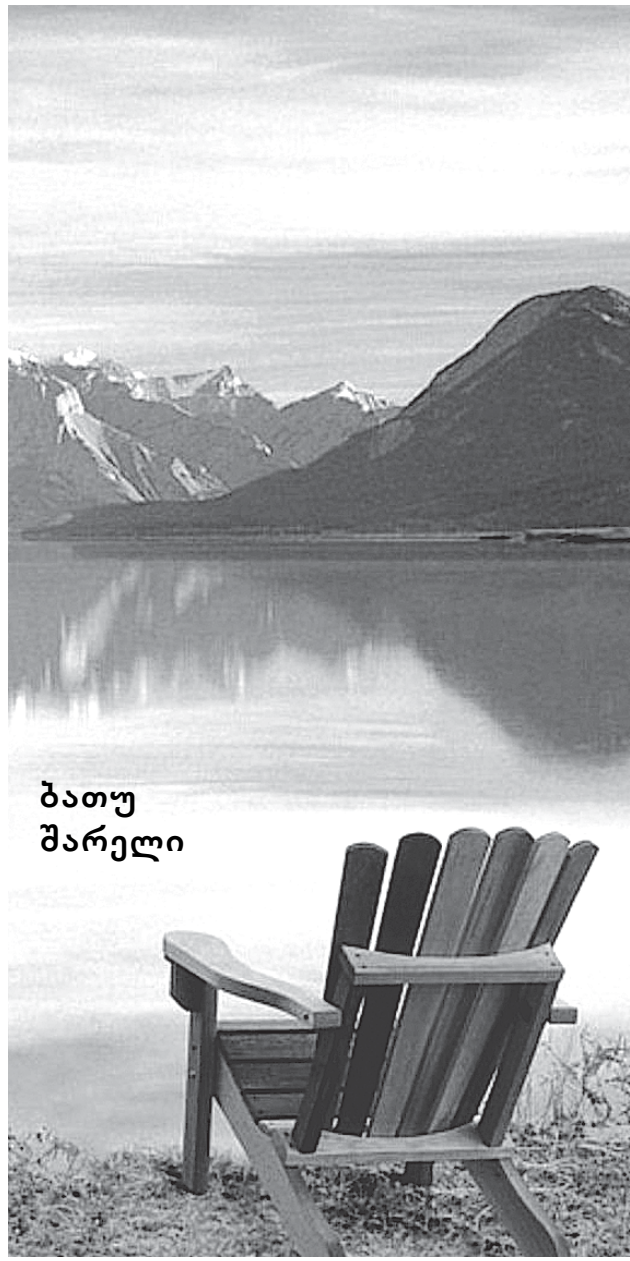
რაც არ უნდა გავაბროლოთ, გავალალოთ —
ვითარება ყველგან არის საველალო...
მალე მარსიც გაგვიხდება ავგაროზი...
მალე ჭიპიც გამოჩნდება სამყაროსი...

ღმერთი გვიშტვენს

ბრძენმაც, გიჟმაც, ფხიზელმაც და გათხლეშილმაც —
ვერ შევნიშნეთ, თუ რა გვჭირს და რადღეშივართ...
რამ გვიშველოს ხალხს და ხალხის ისტებლიშმენტს! —
უკვე მოძღვრაც არ გვესმის და ქრისტიანობა გვიშტვენს...

მდგომარეობა

ახლა დედამინა ისეთ დღეშია —
მთელი აღარ შერჩა ერთი პუშკარე...
ყველგან უკიდია, იწვის, ბოლიუდის,
თითქოს პავლიონს ვუცქერთ ჰოლივუდის,

ბათუ შარელი

ხელოვნება

თუ არ გესმის ტკივილების ჩურჩულიანი
თუ სიამე თვალს მალ-მალე არგარიდებს —
უმათებოდ ხელოვნება ჭურჭელია,
რაც ინახავს მხოლოდ რიომ მარგალიტებს...

ნურც საქციელს ელოდები კეთილშობილს!
ნურც ჩაუვლი გალაღებულ მსტოვრებისკარს!... —
მეტი ტანჯვა, მეტი შხამი, მეტიშოკი
უნდა გქონდეს მიღებული ცხოვრებისგან!

ძილგატეხილ ღამეებთან შერიგებით
გამეტებდეს მარტოოდენ კრულალა,
თორემ სხვაფერ უბედური ვერქნები
და რას შექმნი, უბედური თუარახარ!

ციკლიდან „უბალობალი საბალობლები“

სიცხე

N-ს

მოკლედ: სიცხეა აუტანელი
და ჩემ ბინაში, ჩემ გარდა, ახლა,
სუყველაფერი არის ცხენი,
მხოლოდ მე ვარ უნაგირი —
ერთი ანდაზის დაჩაგრული პერსონაჟი
და სიცხე ჩემზე გადი-გამოდის,
მთელი თავისი, ხვითქისგამომხედელ,
უხილაფი ხელსაწყობით...

მოკლედ: ისე ძალიან მცხელა —
მინდა სხეული გავიხადო
და მოვისროლო ზედმეტ ბარგივით...

მოკლედ: იმ დღესაც ასე ცხელოდა,
შენ, რომელიც კულტურულ ჭერქვეშ,
ჩემ გვერდით მოხვდი.
იყო დღე ერთი ძველი პოეტის
ახალი ნიგნის თავმონონების...
მე კი, რატომღაც, შენს წინაშე,
თავი ჩემ წიგნს მოვანონინე
ცხელი წარწერით: ამას და ამას,
ასეთ და ასეთ ქალსა და პოეტს...
ერთად ვისხედით ორი სიცხე
და მესამე — ცხელი ამინდი...

მოკლედ: იმ დღის სიცხე რომ არა,
უსათუოდ გაგაცილებდი,

გზად სიყვარულსაც აგიხსნიდი,
მაგრამ ისე ცხელოდა იმ დღეს,
რომ მაგისტვის უკმარისი იყო უანგბადი
და სიყვარულსაც არ შეეძლო,
ჩვენთვის ექნია მარაოები,
რადგან თავადვე უშპეროდ იხუთებოდა.

მოკლედ: ყველაზე გრილ საფლავშიც ამინევს სიცხე,
როცა ის დღე გამახსენდება...

სხვაშინდაბრუნება

მე დღეს არ მინდა დაებრუნდე შინ
შინ დაბრუნებაც მოძველდა დიდხანია
ხომ შეიძლება მის მაგიერ
რამე ახალი მოვიმოქმედო
მაგალითად ნავიდე სხვაშინ
და ვარსკვლავები მხვდებოდნენ გზაში
და ჩემთან ჰქონდეთ გასაუბრება
ისე როგორც უტარებენ აბიტურიენტს

არ შეიძლება სამყაროში არ იყოს სხვაშინ
სადაც არასდროს აღარ დამხვდება
მარტოობა როგორც ბედის
ფარდობითობის თეორია

არ შეიძლება არ იყოს სხვაშინ
სადაც სულ ნახვალ როცა გასურს მაშინ
და არა მაშინ როცა მზე ჩავა
და ვახშმის ჭამი მოიკითხავს
შიმშილის გრძობას
ანდა უკეთეს შემთხვევაში
მაშინ როდესაც
ქუთუთობებქვეშ გინდა თუ არა
დაგისხდებიან ძილის გვრიტები

და ჩემში იმნამსვე
დამშვიდდა გუნება
როგორც კი ვინამე
სხვაშინდაბრუნება

არ შეიძლება არ იყოს სხვაშინ
სადაც ერთხელა დაებრუნდები მარტოოდენ და
სადაც დამხვდება ცოლი დედა და ბებოჩემი
ნაყოლი ძროხებ-ხბოებით და
ძალღებ-კატებით
და დავსხდებით და ვილაპარაკებთ
უერთმანეთოდ ყოფნის გაუსაძლისობაზე
იმზე კიდევ რომ არასოდეს
არ დავშორდებით ერთიმეორეს

ჰოპლა დღეის დღე ისე ყრუა და მოავადე
გამიკვირდება თუ მის ბოლოს მთელი გადავრჩი
და არსაიდან გამოველ და იმ გზას დავადექ
რომელიც აღარც შინ მიმიყვანს აღარც ტაძარში

შიშხილის წინააღმდეგ

ექვნიება ღორმუცლებს

გულიდან გადმოვიღე
რამდენიმე ნაჭერი ტკივილი
სულიდან გადმოვიღე
რამდენიმე ნაჭერი შფოთვა
დავალაგე ცხელ ტაფაზე
დავუმატე რამდენიმე წვეთი ცრემლი
ასევე რამდენიმე კვნიტი
ხსოვნა და სევდა
მოვთუშე და გეახელით
მას მერე ერთი კვირა გავიდა
და აღარ მშვიდდება —
რწმენა სინამდვილეზე მალა დგას!..

თავისუფლების ლაქსი

თავისუფლება — შენი თავიდან გაქცევაა,
ხოლო თუ რამე ძნელია და რთული,
გაქცევაა — შენი თავიდან.
აღამიანო, რწმენით უფრო უნდა პურდებოდე,
ვიდრე გემრიელი და მსუყვე საქმლით...
და, როგორც პანოს ხატავენ,
სულის კედლები ისე უნდა მოხატო რწმენით,
თუ გასურს გაქცევა შენი თავიდან!
და განა შორს უნდა გაიქცე —
შენგან სულ რამდენიმე მეტრში უნდა დაეყუდო
და შენს თავს იქიდან უყურო და უყურო და უყურო,
რომ რამე ცუდი არ ჩაიღინოს...

ისეთი ადამიანები

ისეთ ადამიანებსაც ვიცნობ,
აი, ყოველდღე,
მინდვრის ყვაილები რომ
კრიფონ და ჰყიდონ
და მისთვის მინდვრებმა უჩივრონ —
მაშინაც კი დაინყებენ თავის მართლებას...

ციკლიდან „ჯვალოები“

ფიქრით და უფიქროდ

სულ მეფიქრება და მაინც ფიქრი არმყოფნის.
ფიქრი უთუოდ პურია ყოფნა-არყოფნის.
რამეს თუ უნდა ემონო — ფიქრის ნარკოტიკს!..
ჩრდილოვან გზაზე ფიქრებმა ბევრი მზვარეშვეს.
ხანმოკლე ფიქრი ჯობია ხანგრძლივ თარეშებს.
ფიქრს ვერ მიიჩვევ ცუდობით, ანდა კარგობით,
უბრალოდ უნდა ვერ ძლებდე ფიქრის გარეშე!

ფიქრს შეუძლია გვაქციოს უძლევე რიგითად...
უფიქროდ სული ეშმაკებს ბევრმა მიყიდა
და ვნახავთ როგორ მოუწევთ წასვლა იქითა...
ამიტომ ფიქრებს ღამენი უნდა ვუთენოთ,
თორემ აღარსად ინთება ჭალი უდენოდ...
ჩვენ გასვლა ისე შეგვეძლოს უნდა ფიქრიდან,
რომ შავი დღენი დროს გზიდან გადავუდენოთ!..

ვაითუ იქაც

ვთქვით გაანგრე კედლები, ჭერიც ახადე
სახლს და გახვედი იქ, სადაც სულის სახატე
არის და თავი ქუდში გაქვს, ღმერთის ნახვამდე...
და ელოდები მოთმენით, მაგრამ რასიზამ,
სვე-ბედი იქაც თუ გასკდა შენზე ბრაზისგან...
და იქაც გერგო, „უსაქმურს“, კალმის მახათი,
საკერად ეღვიო გახეულ ციურ ტრასისა!

ვაითუ იქაც აზვირთდი! იქაც, ვაითუ,
ზმანებებისკენ ნახველ და, შვილო, საითო,
თუ გკითხა ღმერთმა! ჯობს გულზე ხელი დაიდო
და თხოვო, აღარ გაომოს ისევ დროებთან,
აღარ განახოს საქმენი ახალ ნოეთა...
და რომ ცხოვრება ცოტათი გაილაითო,
ეცადე, რომ არ დაგნიშნოს იქაც პოეტად!

დედა

...დედა მიცენია ღმერთადა.
ვაჟა

როდესაც დედას ვიხსენებ მოხვეულ თავშლით,
ცისქვეშაც ვერ ვეტივო და ჩემსავე თავშიც...
ჩემ თავს ვეცემი ბრაზით და დავარღვევ, დავშლი
და, ვცდილობ, იგი ჩემივე ხელით ავანყო,
უფრო დიდი და ტევადი, ძველის სანაცვლოდ,
რომ აღარ ვიყო მე დედის ამაგთან ვალში,
მაგრამ ჩამესმის: სად ჩატევე დედის ნანასო!

დედის დარს ვერსად ვპოულობთ მსახურ-ფარეშებს,
თუმცა ქვეყანა მოველეთ და მოვითარეთ
და მოვიხილეთ ცხოვრების ყველა მხარე-შრე...
დედისებრ, ჩვენთვის,
კარგს და ცუდს ჩვენვე ვერგვიხარავთ
ერთმანეთისგან... — გვაკლდება მუდამ ერთიხმა...
სამყარო, ალბათ, არაა ღმერთის გარეშე,
მაგრამ შენ, დედა, იმ ღმერთზე მეტი ღმერთიხარ!..

ციკლიდან „შხაფები“

ნაომარის მაღლიერება

მაღლობა
ღრუბლებს,
რომ,
ბომბის
გარდა,
სუყველაფერს,
ემგვანებიან!..

მამა აკვანთან

ფრთებიც
რომ
გამეზარდოს,
არ
გავფრინდები,
შენ
დაგაფარებ...

ღანაგრული ფანჯრები

რამდენი
ფანჯარაა,
რომლებსაც
ენატრებათ —
ვინმემ
გაიხედოს
მათგან!..

თეთრი ფარი: სიბერე და სიჭაბუკე

თმადათოვლილი
აღარ
ვსწევ
ფარდას,
იქ —
ნუშია
აყვავებული...

ფსიქოლოგიური დოლი

როცა
იმ
ტრანსპორტის
გასწრება
გინდება
რომელიც
მიგაქროლებს

წვიმისგან გულანყვითილი

ღრუბელი
ზოგჯერ
დედაჩემსაც
დაემგვანება
მაგრამ
მაშინვე
განვიმდება...

ციკლიდან „ქველბურები“

სიყვარული და ჭირვეულობა

მასთან ვერნაცეკვს ვიხსენებთ ვალსებს
და, თითქოს, ვიგლეჯთ სახიდან ნიღაბს...
ხელსაც ჩავიქნევთ ჭირვეულ ქალზე
და მაშინ ვხვდებით, რომ ისევ გვიყვარს...

ამაზე რატომ არ წერენ წიგნებს,
ამაზე რატომ არა აქვთ შეხლა,
რომ მუდამ ერთად ვინც უნდა იყვნენ —
ხშირად ცალ-ცალკე ცხოვრობენ ქვეყნად?!

თავს დავანებებთ გვეგონია ხვალ-ზეგ
მათკენ ლტოლვას და მათთვისვე ჯიჰადს...
ხელსაც ჩავიქნევთ ჭირვეულ ქალზე
და მაშინ ვხვდებით, რომ ისევ გვიყვარს.

ბადასწინილი ანგელოზები

როდესაც ზემოთ ყარდნენ მძორები
და გამოსცემდნენ ბინძურ ბრძანებებს,
ჩვენ დახრილ თავებს ვერ ვასწორებდით...
და თეთრი დღენი იგვიანებდნენ...

ვეყმეთ სურნელთა მხერგავ მუცლებსაც,
გამოვავლინეთ ქვათა სიბეცეც...
და ჩვენს მონობას ვერ გაუძლესდა —
ანგელოზები გადაიხვეწნენ...

უმათოდ ქაჯებს, აბრუნდებიანს,
დღესაც ყმებივით გავეროზგებით...
ნეტავი როდის დაბრუნდებიან
გადახვეწილი ანგელოზები!

სული და ქარები

სიცოცხლის ქარებს, წვიმებს და თოვლებს
ვებრძვით და ვხარობთ მათი გარეკვით.
ბოლო დღეს მაინც ქარები მოვლენ,
აუცილებლად მოვლენ ქარები!..

და რომ სიცოცხლე რისხვას არიშლის,
ეს სიკვდილს რაც უნდ ვუანგარიშოთ,
სიკვდილი მაინც მოვა ქარიშხლით —
სული ვერ ნავა უამქარიშხლოდ...

გადააჭარბოს თუნდაც მოლოდინს
ბოლო ტკივილმა ხსოვნის დარეკვით —
ქარები მაინც მოვლენ ბოლოდღეს,
აუცილებლად მოვლენ ქარები!..

სამი ქება

მე ვიმსახურებ მხოლოდ სამქებას:
ერთი — ბედმა რომ ლექსით გამღება!
ორი — მაგალი რომ ყველგან დამყვება!
სამი — სული რომ მიდგას ამქვეყნად!..

სიყვარულის ალფაბეტი

ქსპრომტი
შენ ალფა ხარ, მებეტა —
სენი გვიტევეს მეფეთა:
ამ სენს ვერ გაუმკლავდა
ბაბილონი, თებედა...
მეც დამჩაგრავს ეს სენი,
როგორც ბედის შეკვეთა,
ჩემმა ხელმა შენს კაბას
გახდა თუ არ შებედა...

განსარკებული წვიმა

ღრუბლებში უთუოდ ჯადოსის,
აბა დღეს ამფერად რატონვინს —
ასეთი გზნებით და პათოსით?! —
წვიმასაც მობეზრდა სხვადოზით —
ზღაპარი ფქვილის და ქატოსი...
მღერს მტკვარი: დორემიფადოსი!
და ულხინთ მეტეხის ლიბოებს,
ლხენაა მთანმინდის პლატოსი:
ღმერთმანი, უთუოდ იპოვეს
უცნობი ლექსები ტატოსი!..

ღამარხვის შემდეგ

ბრახუნი შეწყდა... და საფლავი სიჩუმით მდალავს.
საფლავს ზემოთაც გაირინდა ბარდნარ-პალმეთი...
და რომ მომბეზრდა მდუმარება: ნავალ და ახალ
დამარხულბთან სასაუბროდ გადავალ-მეთქი!

მაგრამ რომ ვცადე წამოდგომა და მოვეყვე ფათურს —
ხმა იღუმალი განზრახვის გზას უცებ მიწისლავს:
— თქვენს სამარეში დაეტიეთ, ბატონო ბათუ:
მკვდრებს ნება მხოლოდ
აქეთ აღდგომის მოლოდინისა!..

შოპანი

რუბინშტეინის დაკრულს ვუსმენდი
შოპენს — გრძნობათა მღელვარ ამაზონს
და ამომეძვრნენ, თითქოს, ლურსმნები,
ამ ცხოვრებამ რომ გულზე დამასო...

შოპენი იჭერს გზაში კარტეჩებს,
ჭურვებს ხელიდან უგდებს მუხანათს...
შოპენი როგორ არ გვიყვარდესჩვენ,
როდესაც შოპენს ყველა ვუყვარვართ!

გულის გაფრინა

შენზე რალაცას ჩემთვის ვწერდიდა
უცებ გადმოხტა გული მკერდიდან
და დამისკუპდა მუხლზე ბავშვივით,
მეტი სურს-მეთქი ჩემთან კავშირი
და თავზე ხელი თბილად გადაუსვი:
შენა ხარ-მეთქი ოქრო ბათუსი!
შენა ხარ-მეთქი ძღვენი ზღაპრიდან!
ის კი ახტა და შენკენ გაფრინდა...

ღამის მცირე და დიდ ქვეყნაზე

ანდრო ბედუკაძეს

დიდი ქვეყნების ძლიერება, ომით გამართობი,
კაცობრიობის ხანდაზმულ ტვინს შიშით ალაცებს...
დიდი ქვეყნები თავს ესხმიან უსამართლობით
და უმრავლებენ მცირე ქვეყნებს ძვალშესალაგებს.

დიდ ქვეყნებისთვის ნუთუ ღვთისგან არის ნაბოძი
ძალა, რომელიც მცირე ქვეყნებს აახაოებს!..
დიდი ქვეყნები, თავგანწირულ გმირთა დახოცვით,
უფართოებენ მცირე ქვეყნებს სასაფლაოებს.

ერთი მდინარეც არ დის ცისქვეშ ეგზომ მალიად,
როგორც სამშობლოს გულისათვის
მკვდარზე მიითდის...
სასაფლაონი დიდდებიან ისე ძალიან —
ვშიშობ არ გახდნენ სამშობლოზე მეტი სიდიდის!

ეზო აივნიდან

დედა, დილიდან ეზოს გავყურებ —
ყველა ადგილი ხსოვნას ინახავს.
ცვარი ჰკიდია ბალახს საყურედ,
მე კი, მოვთიბე გუშინ კინალამ.

ღრუბლები გაქრნენ ციდან უთქემოდ —
წყურვილი ექცათ ნალმად მაჩიტებს...
დედა, დღეს სახლის მტვირნიან კუთხეში
შენი სათვალე აღმოვაჩინე...

ელგუჯა მარღია

აკაკის როზაი

...შენი ვარ, შენთვის მოვკვდები,
შენზედვე მგლოვიარეო!..

როგორც ხმატკბილი ნაკადულის მღერა — რაკრაკი, ახლაც ჩამესმის, ჩამჩურჩულებს ყურში აკაკი... თუკი დავკარგეთ დედა ენა, რწმენა, მამული, — სხვა რა დავგრჩება, სამყაროში, ჩვენ დასაკარგი?!..

პარადოქსის როზაი

რუსი ღვთისმსახურების სრულიად უაქცენტო და შთამბეჭდავი ქართული გალობის მოსმენის შემდეგ...

რუსი მამების დიდი გუნდი გალობს ქართულად, კრემლში პუტინი — ოკუპანტის ფიქრით გართულა... გალობის მიღმა, ეკლიანი მოჩანს მავთული, — საფრთხეც — დამოკლეს მახვილივით ნამომართულა...

დაზუთხულის როზაი

ვერ ვანგრევთ გულში სიძულვილის ზღუდე-ჯებირებს, შური — შავ ღრუბლად ნამოშლილი — გავიზეფირეთ... ცხოვრების არსი — სიყვარული — ვერ შევიცანით, — და გვაგინებდა ის, რაც ოდენ დავიზეპირეთ...

დროშის როზაი

დროშამ მაინც იფრიალოს, ნუ დაუშვებთ დროშას, გამახსენებს ძლიერების, გამარჯვების დრო-ჟამს... ილუზიის ტყვეობაში ბრწყინავს იბერია, — ჩემთვის ანმყო-მომავალი კვლავ ბურუსში მოსჩანს...

პურიანული მარტის როზაი

გიჟი კი არა, მხატვარია თავნება მარტი, სულელიაო, — ვილაცამ თქვა, რითმების ხათრით... ამ დილით მარტმა გაგვაოცა ხრამუნა თოვლით, — ვინც აუგს ამბობს, უნდა ნახოს შედეგრი მხატვრის

პოთა რუსთველის როზაი

რომში, ვილა ბორგეზეს ბაღში, ბიუსტის ხილვის შთაბეჭდილებით...

„რუსთაველი!
ყოვლის ზეციურის მადლით გაბრწყინებულო!“
ალექსანდრე ორბელიანი

პეტრარკამ, ტასომ გვირგვინები უნდა დაყარონ, ყოვლის უხილავ შემოქმედთან მზენილნაყარო... სამშობლოსავით პატარაა შენი ბიუსტი, — სამყაროსავით უსამანო — შენი სამყარო...

დედაბუნების როზაი

ხელით ნიფლის ხე ნავაქციე ტყეში, გამხმარი, ერთ დროს ამაყად მოშრიალე და ტანმაღალი... დედაბუნების უცვლელია ერთი კანონი, — ხმება ძველი და მის ადგილზე ხარობს ახალი...

სილაშაის როზაი

ექვსეუბა ყველა იმ ქალბატონს, ვინც ბურიანში სიყვარულით ჩარგო ტიტას ბოლქვები, რომლებმაც უკლებლივ გაიხარეს...

გაზაფხულის მახარობლად მომევილინე, ჩემო ტიტავ, ამოენთე იავუნდად, ამობრწყინდი მარგალიტად... სამყაროში ყვაველივით ფერმკრთალდება სილაშაზეც, — მაგრამ ცოცხლობს სამუდამოდ — ღვთაებრივი სერაფიტა...

თამასას როზაი

რალა მადლია, გაღებული, მადლი ავანსად, თუკი სიკეთე დაიბრუნე უკან ათასად... ერთხელ თამასაც ღირსებისა თუკი დაუშვი, — მერე ძნელია, რომ აზიდო მალა თამასა...

სუზსარქისის როზაი

სხედან ჟასმინზე... ზამთრის სუსხი აკრთობთ ბელურებს, მე ჩემი თბილი ოთახიდან ზეცას შევყურებ... რითი გაგათბოთ, ბელურებო, მზეც რომ არა ჩანს? — ვერსად ვპოულობ, ცის ტატნობზე, მზის ნაფეხურებს...

მამის როზაი

„მოხუცი მამა, მოხუცი მამა,
სახლავით ხელში დადის ვენახში“.
გალაკტიონი

ვზივარ და ვფიქრობ, მეც ჭალარა, მოხუც მამაზე, ვინც ჩემს ცხოვრებას, ბავშვობიდან, კვლავ ალამაზებს... მშობლის ხატება, თბილი მზერა, გულს მიმზიურებს, — როგორც დილის მზე, ჩაბნელებულ ციხე-დარბაზებს...

„შავლეგოს“ როზაი

შურმა და მტრობამ ლამისაა მოგვსრას, ნავგლეკოს, სიტყვაც მზიური, ახლა ხშირად
ჭინჭრობს, ნარ-ეკლობს...
მტანჯავს ლალატი განწირული ბრძოლა გარნისის, —
სამშობლო დღესაც შველას ითხოვს,
როგორც „შავლეგო“!..

ქართული ტაძრების როზაი

„გადანახული დროშების“ რემინისცენცია

მისტირის წარსულს ჩემი ბანა, ოჟი, ხახული, — ერის გენია — დაშრეტილი და გულდახრული... აქ უმღეროდნენ წინაპრები რწმენას დროშებით, — არ ჩანს დარაჯი და არც დროშა გადანახული...

პიკარესკული როზაი

სახლი არა, ზოგიერთებს მოუხდება ვოლიერი, ვისაც სულში მხეცი უზის, გვენსტრავს, როგორც მორიელი...
კვაჭი გნებავთ? — რა გამოლევს...
რიგიც გვიდგას ყვარყვარეთა, —
ტარტიუფიც ცოცხალია, მაგრამ არ ჩანს მოლიერი...

რეკვიემის როზაი

ზვიად გამსახურდიას შესანდობარი

კაცი, რომელსაც არ ჰქონია სხვა რამ მიზანი მამულის გარდა...სამშობლოში გახდა ხიზანი... ვერ შევიცანით... წინამური არის ხიზულაც, — მოდის ახალი ნელინადი... რეკს გლოვის ზარი...

მათას როზაი

შემძრა ჩემთვის უცნობი მათე კვარაცხელიას თვითმკვლელობამ, მის მიერ დატოვებულმა ნერილმა... ღრმად მორწმუნე, თვრამეტი წლის ჯან-ღონით სავსე სტიქაროსანმა ტრაგიკულად დაასრულა სიცოცხლე...

რადგან ცხოვრებას ღვთისმოსავი გაექცა მათე, ერსაც და ბერსაც დაფიქრება და განსჯა გემართებს... თვალკრემლიანი ვერ ვპოულობ კითხვაზე პასუხს, — შეუნდე, ღმერთო!.. მე ამ ლექსით დავუნთებ სანთელს...

მხარცველების როზაი

სანამ სამშობლოს გამიძარცვავთ — განიძარცვებით, მღელვარებს ხალხი, ბალახივით ნათიბ-ნაცელი... სიმართლის საცრით გაიცრება ხროვა მძარცველთა, — შიშველ მეფესაც გამოაჩენს ჟამის ფაცერი...

დრო-ჟამის როზაი

ვინც საუბრით გვაბრუნებს, მშვიდად თავზეც გვაზის, საშიშია ქვეყნისთვის ისე, როგორც „ზაზი“... ჰგავს ამღვრეულ მდინარეს, უკეთური დრო-ჟამი, — მღვრიე წყალში ხელაობს კარგად მატრებაზი...

სსოვნის როზაი

სსოვნის ბაღში ცრემლები სცივია ცოდვით მნიფე, სსოვნის ზღვაში ცოდვები ჰგავს უხილავ რიფებს... სსოვნის ტრიალ მინდორზე ნამონოლილს გულაღმა, — სსოვნის ცაში ამიყვანს უსასრულო კიბე...

სიმსუპუპის როზაი

შორს, ჰორიზონტზე, შურდულივით მიჰქრის თოლია, ზღვამ ჩემი ფიქრი მზის ბილიკით გაიყოლია... როცა ბუნებას უბრუნდები მისი ნაწილი, — თურმე ცხოვრებაც რა მსუბუქი, რა იოლია...

მადლიერების როზაი

მადლი — ღვთიური წყალობა და მათი მშვენება, ვინც უანგაროდ ქვაზე დადო, იწყო შენება... მადლიერება საღბუნია მადლის მქნელისთვის, — უფლის უმადურ ადამიანს არც ეშველება...

ჯვიტი თათაშის როზაი

ნახევრად იუმორესკა
მინანერი ლაშა გვასალიას ფესბუქ-სტატუსზე...

კარგი მთქმელი და ბრძენკაცი კი ყოფილა თათაშია, გამგონეც რომ კარგი ჰყავდი, ძმაო, შევბაც ამაშია... სიბრძნეს ბევრი ყურით ისმენს,
შეიმეცნებს გულით ცოტა, —
ბევრისთვისაც ბრძნული სიტყვა მოსანყენი თათაშია...

ავთანდილოვის როზაი

გვაქვს ბევრი ნაკლი, შური, მტრობა და გულგრილობა, ვიცით ლალატი, სხვის ომებში გმირთა-გმირობა... ვზივარ და ვფიქრობ: განგებამ თუ გადაგვარჩინა, — განგების ნებით, დაგვებედა ავთანდილობაც...

ჩოხის როზაი

ქაიხოსრო (ქაქუცა) ჩოლოყაშვილის შესანდობარი

ჩოლოყაშვილის უბრუნდება სამშობლოს ჩოხა,
ერი ქცეულა კვლავ გასათელ ნაბდად და ნოხად...
გმირი ქაქუცას ვინ მოირგებს ჩოხას, მითხარით, —
როცა მამული მტრის დაკრულზე ცეკვავს და ხოხავს...

მეძაში ნამსვლელის როზაი

ნახევრად იუმორისტული რემინისცენცია

ო, აბუ ნუვას, ნამდვილ ღვინოს უნდა შერჩევა,
ზედმეტმა თრობამ იცის კაცის გამოლენჩებაც...
შენ კი არა და ქრისტიანიც ნავალ მექაში, —
როცა ღრეობებს საქართველო გადაეჩევა...

პროტანტის ორი როზაი

1.
ვინ გადაარჩენს ამ ქვეყანას, სოფლებს, ქალაქებს,
ძე-შვიტომილებს და ეშმაკის მძევალ-ზვარაკებს...
სად შენირულმა იუნკრებმა ჰპოვეს სავანე, —
დღეს ესკობარი მსხვერპლს და მონას ალაპარაკებს...

2.
სადაც გუგუნით ცას ერწყმოდა ლალი „შავლეგო“,
ნეტავი სულ არ დამენახა და არც გამეგო...
მტერს რომ ნავგლიჯეთ სანუკვარი თავისუფლება, —
თავაშვებულმა ერთიანად უნდა ნავგლეკოს?!.

ალვირისა და უნაგირის როზაი

კავკასიელთა სატანჯველი — შენ ხარ გულაგი,
„ძმური ოჯახი“ — ჩვენთვის იყო დათვის ბუნაგი...
ხუთასწლიანი მოვიშორეთ თითქოს უღელი, —
ალვირს გვთავაზობ და მონობის ახალ უნაგირს...

მანვილის როზაი

რემინისცენცია...

სიმართლის მსახურთ, გულუშიშარ ქალებს და კაცებს,
ვინც შურითა და სიძულვილით ჯვარზედაც აცვეს...
გავუმეორებ: ის მახვილი თავად განგმირავს, —
ვერაგ მოკეთეს, მოძმის ზურგში მახვილის ჩამცემს...

საბნის როზაი

ნახევრად იუმორისტული რემინისცენცია

გიორგი ხულორდავას

არ ვიცი, ჩემზე, რას იტყოდა თაჰერი ბაბა,
როზაი სულის მკურნალია, ვითარცა ბალბა...
რადგან საკუთარ თავს ვერასდროს გადავხატები, —
სანამდეც მწვდება, მეც იქამდე ვიფარებ საბანს...

„ჩაკრულოს“ როზაი

ანზორ ერქომაიშვილსა და
ანსამბლ „რუსთავის“ ყველა თაობას...

მაცხოვარივით ტანჯულო და ჯვარზე გაკრულო,
ჩემო ქვეყანავ! — ლაბირინთში გზადაკარგულო...
კაცობრიობას ცას უნათებ კოსმოსისაკენ
და დედამიწის საგალობელს მღერის „ჩაკრულო“ ...

ეპოიზისა და ალტრუიზის როზაი

კაცობრიობა ეპოიზმა დალუპა, ეგომ,
ჩვენც, თანდაყოლილ ცოდვასავით,
რომელიც გვერგო...
გადარჩენის გზა, სხვათა შორის, ალტრუიზია, —
ჭკვიანს არ ესმის და შენ როგორ გაიგებ, შლეგო...

ავადმყოფობის როზაი

რემინისცენცია გოეთეს თემაზე

თუ ჭვრეტ გონების სიმალიდან, ჩანს ტრაგედიაც,
ამ სასჯელს ველარ დაანახებ ბრმას და ბნედიანს...
ცხოვრება მოჰგავს თანდაყოლილ ავადმყოფობას, —
და ეს მსოფლიოც უკეთურთა საგიჟეთია...

დაღლილობის როზაი

თოვლი გრძნობს ჩემი ნაბიჯების ნამდვილ სიმძიმეს,
თვალთ ვკრეფ თოვლზე
მოკამკამე ციციქნა მზის მიძივებს...
დაღლილი ტვინი, ნეტავ იყოს მშვიდი ბუნაგიც, —
მშფოთვარე ფიქრი, დათვივით რომ გამოიძინებს...

ბადარჩენის როზაი

მგონი, ზედმეტად შევანუხე, ისე ხრაშუნობს
ფეხქვეშ თოვლი და გამიტაცებ, ფიქრო — ბავშვურო...
თან მიკვირს, შენში ნრფელი ბავშვი როგორ გადარჩა, —
ცოდვების ქვაბში გამოთუთქულ-გამოხარშულო...

მათხოვრის ორი როზაი

1.
ვხედავ, ვილაცა იქექება, ღამით, ნაგავში,
ფიქრმა შემიპყრო და დამეწყო სულის განგავში...
ეს მათხოვარი იქნებ სულაც მაცხოვარია, —
დაბადებული ჩვენდა მხსნელად ბეთლემს ბაგავში...

2.
ზის უსინათლო, ჩაკეტილი დარდის საკანში,
ხანაც ოცნება აიტაცებს ცაში ფრთავაგლილს...
ეს მათხოვარი იქნებ სულაც მაცხოვარია, —
შობილი ბრმათა თვალისჩინად ბეთლემს — ბაგავში...

მეხამრიდის როზაი

თუ სინდისი არ განუხებს, არ გექნება აღარც რიდი,
მომხდურ მტერზეც საშიშია, ჩუმჩუმელა,
თანაც ფლიდი...
სალ კლდესავით ურყევია მართალი და ღირსეული, —
ბოროტებას არ აკარებს, როგორც ელვას — მეხამრიდი...

სიმაართლა-უსამართლობის როზაი

ყველამ სიმართლის რომ დათესოს თითო მარცვალი,
სიკეთე იყოს, როგორც ზოლი, დღეს, ქარსაცავი...
უსამართლობა ვერ ილაღებს ნარ-ეკლიანი, —
რამდენიც უნდა შეგვაყაროს თვალში ნაცარი...

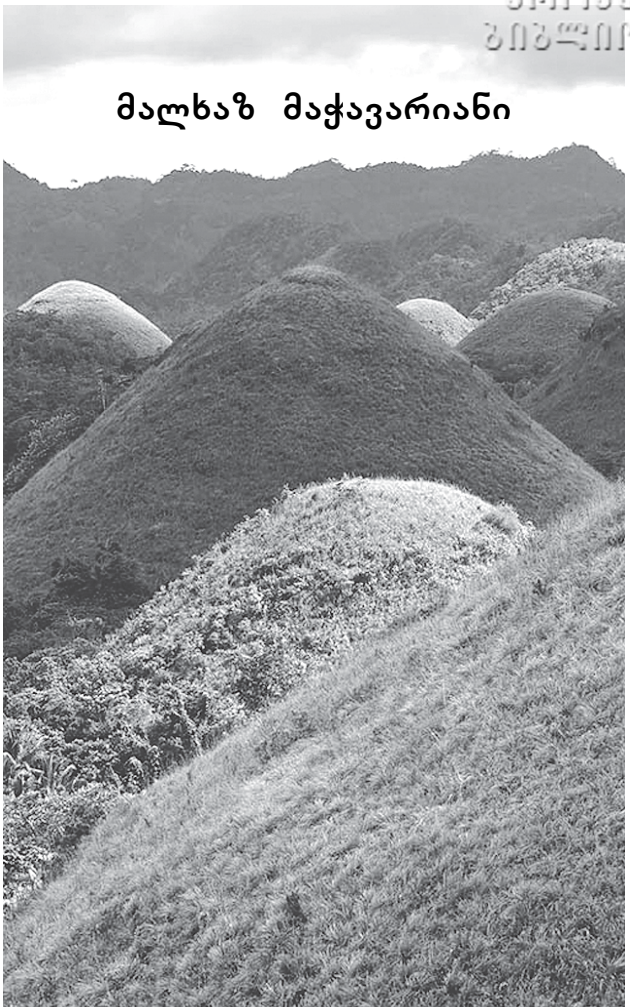
ფრენის როზაი

თბილისი-სტამბოლის მარშრუტისას დაწერილი...

ნისლიან ცაზე ჩვენ მიგვაფრენს „ატლას გლობალი“,
ფრთებგამოსხმული მერანივით... ცის მეგობარი...
ვიგრძენი სულის სიმსუბუქე, ღვთის სიახლოვე, —
ყველაზე მეტად, დედამიწის უღმერთობანი...

გამოღვიძების როზაი

როდესაც სული განიმქვრევა ღრუბელ-ნისლებად,
ნინ ნარუძღვება, მეგზურივით, რწმენა, ღირსება...
შევეცქერი ტყეს და სხვანარი მოჩანს სიცოცხლეც, —
როგორც ბუნების უეცარი გამოღვიძება...

მალხაზ მაჭავარიანი

ქახილი

ნელინადია — სიზიფეს ლოდი,
გაზაფხულობით შუა გზაში ვარ
იმ სიმალისკენ,
შენ რომ ჩამოდი უკვე დაბლა
და,
მეც რომ ჩამოვალ,
შენ სიმალიდან მიხმო:
— ამოდი!..

ბრკელი ღამე

1.
თითქოს გვირაბი
ვარ და... თვალნი მიმოსვლა
მატარებლების...
2.
მახსოვს ზღაპარი:
შენ ხარ შეჰერეზადა,
მე — შაჰრიარი.

***

ცოცხალთათვის ყველაფერი
არაფერია,
მკვდართათვის არაფერი —
ყველაფერი.

ათი მარტი

აყვავებული
ტყემლის ხეთა წინ ვდგავარ —
და ა ბ ე რ ე ბ უ ლ ი ...

დიდი მიტოვება

დიდ მიტოვებას
ვგრძნობ, როდესაც ბავშვები
მშობლებს უხმობენ...

გოგონა ჯინისის ქურთუკი

ის ჩემ ქუჩაზე ამოდის ჩქარა,
მაგრამ ჩემამდე არ მოდის,
არა,
მხოლოდ ნამიერ თუ შემომხედავს
და გზას განაგრძობს ქცეული ქალად.

კარი

როდესაც ჩემი მეუღლე
უკანასკნელ გზაზე
გავაცილეთ
და მე შინ დავბრუნდი, —
კარს ვეამბორე...

კორეელი პოეტები სეულის საერთაშორისო ლიტერატურულ ფესტივალზე გავიცანი 2018 წლის ოქტომბერში. ეს ფესტივალი ორ წელიწადში ერთხელ სეულის ლიტერატურული თარგმანის ინსტიტუტის ორგანიზებით ეწყობა და მასში მსოფლიოს მრავალი ქვეყნის ავტორები მონაწილეობენ.

გასული წლის ფესტივალში 30 ავტორს შორის 16 კორეელი იყო და მათგან უმეტესობა — პოეტი. მათი შემოქმედების გაცნობა ინგლისური თარგმანებით შეეძლო. ბუნებრივია, ეს ორიგინალის ამოსაცნობად/წასაკითხად მეორადი გზაა და ალბათ, ბევრი იდუმალემა ჩაიკარგა კიდევ ენებს შორის პოეტური თანხვედრის წერტილების ძებნაში. ზოგადი შთაბეჭდილებით, ამ ავტორებს დეპრესიული და ინფანტილური რეფლექსია აქვთ, სიბნელის მიმართ დაუფარავი მიდრეკილებით კი გზადაგზა აქამდე უცნობ სინათლის პლანეტებსაც პოულობენ.

ამჯერად სამი პოეტის ლექსებს გთავაზობთ. ინგლისურიდან ბნკარედის თარგმანისთვის დიდ მადლობას ვუხდით ნესტან ნიკურაძეს.

მთარგმნელი

ბო-სეონ შიმი

ბო-სეონ შიმი მიიღო ჩოსეონ ილბოს გაზაფხულის ლიტერატურული ჯილდო 1994 წელს ლექსისთვის „ლანდშაფტი“. გამოქვეყნებული აქვს პოეზიის კრებულები — „თხუთმეტი წამი სევდის გარეშე“, „ვილაც არ ჩანს თვალსანიერზე“, „ზრზე არ ვარ დღეს“. 2013 წელს გამოვიდა მისი ესეების კრებული „გამაყვებული ხელოვნება“. ამჟამად ის არის ასოცირებული პროფესორი კიუნგის ციფრული ტექნოლოგიების უნივერსიტეტში.

რა არის წყალობა

მე არ მყავს შვილები. მე არ მყავს შვილები. როგორ იქნებოდა ყველაფერი, შვილი რომ მყავდეს? მყავდეს ერთი, რომელიც შემორბის და ჩემ წინ ჩერდება. როდესაც ვეძახი, ვხედავ პატარა ჩრდილს, ლაქას, რომელიც ჩემგან ჩამოიღობა, გამხმარ ფოთოლს ვაცლი თმებიდან, ვაჩვენებ, ვეუბნები: შეხედე, ამ ფოთოლს მოსწონხარ! ვიცინით. მყავდეს ვინმე, ვინც მგავს და ჩემთან ერთად არ მოკვდება. ეს ნიშნავს, მქონდეს მყარი ფეხები, რომლებიც ერთ შორეულ დღეს ჩემს სიკვდილს გადაახტებიან, მერე დამჯერად გაჩერდებიან და გაუნძრევლად იდგებიან, ვიდრე დავუძახებ. ახლა უბრალოდ ვფიქრობ, როგორია ეს ყველაფერი.

მე არ მყავს შვილები. რა მაქვს მათ ნაცვლად? ჰო, მე მაქვს ლექსები. ჰო, მე მაქვს ლექსები. მე მაქვს ლექსები. ლექსების წერით საკუთარ თავს გადავუსწარი. ვწერდი ლექსებს, რომ არ მოვმკვდარიყავი. ჯარში როცა ვიყავი, მამაჩემის გასვენებაში, გუშინდელ შეხვედრაზე, ეს იყო მტკიცებულება, რომ არ ვტირი და არ ვკვდები. ვარსკვლავთა შუქი ციმციმებს თვალთახედვის ქვემოთ. არავინ იცის, რომ ათასობით, ათიათასობით პოეტის სიკვდილია საჭირო, რათა ერთი ლექსი თანავარსკვლავედად იქცეს. მასტურბაციის შემდეგ ლექსის წერას ვიწყებ. ეს გრძნობა მკვდრეთით აღდგომას გავს.

მე არ მყავს შვილები. რა მაქვს უფრო მეტი მათ ნაცვლად? ჰო.

მე შენ მყავხარ. მე შენ მყავხარ. ერთხელ თმიდან გამხმარი ფოთოლი ამოგაცალე. ერთხელ ახალი სახელი მოგეცი. თუმცა, ახლა დამავინწყდა ეს სახელი. გავნე კიდევ და გარგე კიდევ. ისე გექცეოდი, როგორც მოვექცეოდი ბავშვს, რომ მყავდეს. ჰაერიდან შენი სახე ამოვგლიჯე, როცა ვეღარ დაგინახე. ეს ზედმეტად იოლი იყო. თვალში ჟანგისფერი საათი მედგა, სახე ჰაერით, სადაც შენ შენს თავს ვერასდროს შეხვდი. რომ არ მოვმკვდარიყავი, სიყვარული გავაკეთე შენთან. ჯერ კიდევ არ იცი, რამდენი წლის ვარ. შენ არ იცი, რა ახლოს ვარ სიკვდილთან. შენ გაქვს ათი მოუხერხებელი თითი. ვერ დათვლი რამდენი წლის ვარ. უფრო სწორედ, სიკვდილს ვერ დათვლი. შენ არ იცი.

რა არის წყალობა? ეს არის ნაზი ზეწოლა ყურზე, ბავშვის ძახილით? ეს არის ქარი, რომელსაც თავბრუ ეხვევა ჩემგან?

მე არ მყავს ბავშვები. ბავშვი იქნებოდა წყალობა? არა, მხოლოდ ფაქტი. მე არ ვიცი. საიდან უნდა ვიცოდე. არასდროს მქონია ეს ფაქტი.

მაგრამ ვიცი ფაქტი, რომ ბევრი ადამიანი არ წერს ლექსებს, რომ ბევრი, ვისაც არ უყვარს, ჩემს მაგივრად კვდება. ისინი კვდებიან ისე, რომ არ იციან ამის შესახებ. ჩემს მაგივრად. როგორც მე არ ვიცი, რომ ვცხოვრობ ჩემი დაუბადებელი შვილის ნაცვლად, არ ვიცი, რომ ჩემი სიყვარული მოწყვნილია ვილაცის ბედნიერების სანაცვლოდ, როგორც არ ვიცი, რომ ჩემი ლექსები ქრებიან ვილაცის მწუხარების ნაცვლად.

რა არის წყალობა? ეს არის მსუბუქი ზეწოლა ყურზე, როცა მეძახი? ეს არის ქარი, რომელსაც მოეწონვარ? შენ ხარ ჩემი წყალობა? მე როგორ უნდა ვიცოდე. მე არ ვიცი. არ ვიცი. არასდროს მყოლიხარ.

ჰე-უკ შინი

დაიბადა ჩუნჩეონში 1974 წელს. პოეზიის გამოქვეყნება 1988 წელს დაიწყო. ის ყოველ დილას იწყებს თავისი სახლის ფანჯარასთან მდგარი აკაციის ხის ფოტოგადაღებით. რეგულარულად იწერს თავის სიზმრებს. წერს სხვადასხვა თემაზე. გამოქვეყნებული აქვს პოეზიის („კონკრეტული შეთანხმება“, „ანომალიურობა“, „მანდარინის ობის საღამო“) და პროზაული („არაუფროსთათვის განკუთვნილი შეჯიბრებები“, „ერთჯერადი წიგნი“) კრებულები.

აროვნული ბიზლიოთიკის უსასრულო ღამე

ჩემს ადგილას. ჩემს სრულყოფილ ადგილას. შენ კითხულობ მკვდარ წიგნს. ფარდა, რომელსაც ქარი გამოებრავს. მკვდარი სიტყვები გადაშლის ფურცელს, მკვდარი ყვავები. მკვდარი ზღვის ვარსკვლავები. მკვდარი ბრტყელი თევზები. მკვდარი სიმღერების ნარევი გესმის. წრის დახატვა საათის საპირისპირო მიმართულებით. ვაკვირდები შენს მოძრაობებს.

ორი ყური. ათი თითის ფრჩხილი. მხრების არჩვიის და სიცილის ცუდი ჩვევა. შენ აგროვებ მკვდარი ხუმრობების ძვლებს. მკვდარი ფიქრების საფლავს ხელმეორედ თხრი. ლექსიკონს ფურცლავ. თვალები მკვდარი ზღვის ვარსკვლავების ბრაზით გიყურებენ.

რეგულარულად ვრწყავ კაქტუსს, რომელიც მოკვდა ზედმეტი მორწყვისგან. თავს ვიკავებ ტუალეტში შესვლისგან. ხმას ვუხშობ ჩემს ნაბიჯებს. წრის დახატვა. კიდევ უფრო სრულყოფილი წრის დახატვა. მე ვიზუპირებ მკვდარ სიტყვებს. მკვდარი საათი. მკვდარი წყლის ჩიტი. მკვდარი ზღვის ვარსკვლავები. ვგრძნობ ცხედრის სიუხეს. შენ ილიმი. ჩემს ადგილას. ჩემს სრულყოფილ ადგილას.

ქალის ადგილი

შავი ძალის ჭამდა ექსკრემენტს. შავი ძალის ენამ სული ამილოკა. შავი ძალის თვალები მერიდებოდნენ, რომ არ გაეთქვათ სიყვარული. ვიყავი მოწყვნილი და ჭუჭყიანი. დიდი სკანდალი გამოვიდა. ვერ შევძელი გამემხილა საიდუმლო, მეთქვა ის, რაც დაბადებიდან მე და ძალს გვექონდა.

ჰეონ ო

ჰეონ ო დაიბადა 1982 წელს. სწავლობდა სოციოლოგიას და კულტურის ტექნოლოგიას. არის ავტორი სამი პოეტური კრებულისა: „სასტუმრო ტასელის ღორები“, „მომწონს ჩვენი გარემო“, „შენ შენამდე“. მიუხედავად იმისა, რომ დროის მხოლოდ გარკვეულ ნაწილს ატარებს წერაში, მიაჩნია, რომ მთელ დროს ამ საქმიანობას უთმობს. მიუხედავად იმისა, რომ ის ცხოვრობს მთლიანად და სისხლსავსედ, ჰგონია, რომ ცოცხალია მხოლოდ გარკვეული დროის განმავლობაში. ყველაზე ბედნიერია მაშინ, როდესაც ფანტაზიებს მიეცემა.

JAMAIS VU

სად არის კანონი ამისთვის? ადამიანები ცრემლებს ეჭიდებიან.

აი, აქ არის.
ადამიანები ერთფეროვნად პასუხობენ.

მომენტი, როდესაც არარსებული კანონი იქმნება.

სხეული ტყდება, გული ტყდება
მსხვერვის ხმა. მსოფლიო შიგნიდან ინგრევა.

არასდროს დამიტოვებია ეს ადგილი.
არ მგონებია, რომ აქ ჩემი ადგილი იყო.

ყოველთვის უთავბოლო ვიყავი.

ადამიანები ერთმანეთს გარს უვლიან.
ხალხი გარშემორტყმულია.
არავინ არაფერს ამბობს.

ხალხს ჰგონია, რომ დაბნეულია და უხერხულადაა.
ხალხი ხალხია, მაგრამ უხერხულია, რომ ადამიანი იყო.

ადამიანი, რომელმაც აქ იტირა, წინ მიდის,
ებლაუჭება თავის ბილიკს.

სახლი აუცილებლად ახლომახლო უნდა იყოს.
ადამიანები ერთმანეთს
სახლისკენ მიმავალ გზაზე ხვდებიან.
მათ ნაცნობი სუნი აქვთ.
კარგია?
ხანდახან კარგი სიტყვები ცუდი რამისთვის იხმარება.
წილი იხრნება, ლპება, რათა
გარსი შენარჩუნდეს გაუკანრავად.

მთელი ზამთარი მეგონა, რომ ჩემ თავს
შევეურებოდი,
მაგრამ გაზაფხული აღარ მოვიდა.

ადამიანი დგას მინაზე, რომელიც ჩაძირვისას ფუცდება.
ადამიანი, რომლის ადგილიც აქ არ არის,
აქაა.

სად არის ასეთი ადამიანი?

აქ.
აღბათ აქ.

გადარჩენა

ახლა დროა, რომელიმე ჩვენგანი წაიქცეს.
ჩვენ — არ არის ძალიან მნიშვნელოვანი.
მნიშვნელოვანი მხოლოდ ერთია.

სიცოცხლის მოპირდაპირედ სიკვდილი არ დგას.
ეს ვარდნაა.
რომ თქვა — გადავრჩი, ეს ნიშნავს, რომ ვიღაც დაეცა.

დღეს შენ ჩვენს ჩამოტყდი,
ჩამოგვესიბე.

ემოციები წყალში ხსნადია.
ჩამოსხეპილებიც ტირიან და
დარჩენილებიც.

განრიგი იუნყება:
შენ გაქვს ზუსტად ერთი კვირა მოწყენისათვის.

ამ ინტერვალის დროს იგივე ადამიანებმა, რომლებიც
წინა კვირაში ცოცხალს გგულშემატკივრობდნენ,
შეიძლება მუდმივად გაკრიტიკონ დღეს.
გამსუბუქდები და გამკრთლდები
ზღურბლს მიღმა.

მაშინაც კი, როცა აქ არ იქნები,
ისინი შეგვექმნიან, ვინც დარჩება.
სხვადასხვა გემოვნებით და ხასიათით,
ჩვენს საერთო არაფერი აქვს,
მაგრამ გადარჩება, რადგან
ახალი შტორმი გამოვიარეთ,
ჩვენ ინყენს მხოლოდ ერთი კვირის მანძილზე.

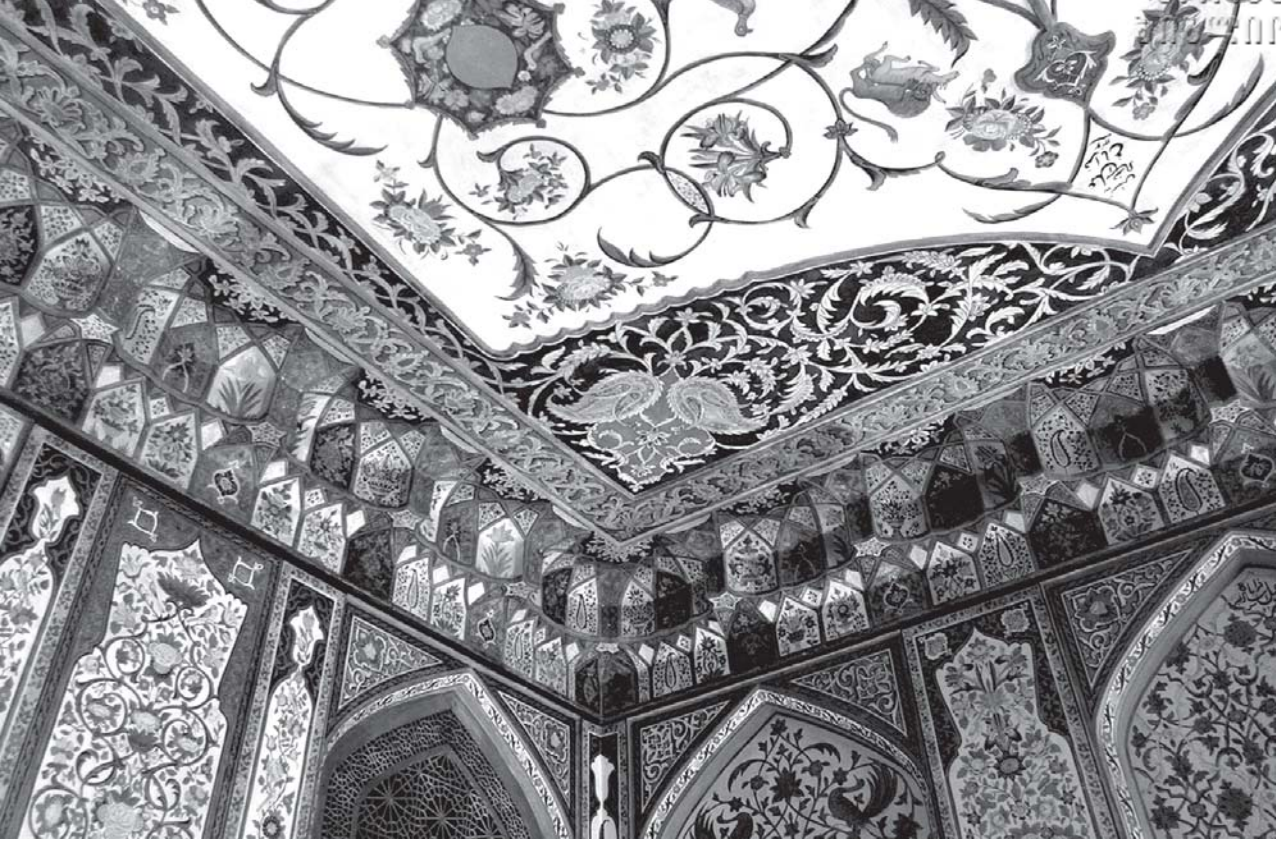
გადის დრო და
ჩვენის სასწორი პატარავდება.
ჩვენ უახლოვდება ერთს.

ზუსტად ერთი კვირის შემდეგ
ჩვენ ერთხმად ამბობს:
ახლა დროა, რომელიმე ჩვენგანი დაეცეს.
ეს იშვიათია **ჩვენთვის**, როდესაც
შენ და მე და ყველანი ნერვიულად გადავყლაპავთ
ნერწყვს.

დარჩენილია მხოლოდ ერთი.
მე.

ხედავ, აღარ **ჩვენს**.
უკვე დღეიდან.

თარგმანი ნინო საღლოვაძეს მიერ

იმად ედ-დინ ნასიმი

იმად ედ-დინ ნასიმის შემოქმედებით ზოგადად თურქულენოვან მხატვრულ აზროვნებაში ახალი საფეხური იწყება. პოეტი აზერბაიჯანულ თურქულზე, არაბულად და სპარსულად წერდა ლექსებს. მაგრამ ყველაზე მეტად მაინც მშობლიურ ენაზე შექმნილი ყაზალეებით გაითქვა სახელი. იშვიათად მოიძევება აზერბაიჯანული, რომელმაც მისი ყაზალეებიდან რაღაც მონაკვეთი ზეპირად არ იცის. იგი მიეკუთვნებოდა სუფიზმის ერთ-ერთ განსტოებას — ჰურუფიზმს, რომელიც მისმა მასწავლებელმა ფაზლულა ნაიმიმ ჩამოაყალიბა. ერთ-ერთი ვერსიით დაბადებულია შემახ-იაში 1369 წელს, ხოლო სიკვდილით დასაჯეს ქალაქ ალექ-პოში 1417 წელს. საფლავიც იქვეა დაცული.

***
მეფავ, გულს შიგან ერთი რამ მიძევს ყოველთვის, მარად. ვგემო შაქარი შენს ბაგეთაგან ბუზის კვალ-დარად. შენს ვარდფერ ლანვთა მონატრებისგან დამიდის ცრემლი, წყალმოდლებით ტბორავს მიდამოს არაქსისგვარად. მეახელ, მოდი, ტკბილ სიცოცხლეზეც უტკბესო ჩემო, რადგან უშენოდ გადის ეს წლები ფუჭად და არად. მაშინ გამიწყრეს აგრემც ყურანი და სახარება, თუკილა გულში შენ არ მეყოლო, არ მყავდე მკმარად. სმენას მომწვდება ყოველდღე დილა-ალიონამდე, ზანზალაკივით მიმონკარუნებს რაყიფთა ხმა რა. არ მიგატოვებს შენ ეს ნასიმი, არა, არასდროს, სანამ ეს სუნთქვა ამ გალიიდან არ გავა კარად.

ნემათულაჰ ქიშვერი

ნემათულაჰ ქიშვერი მე-15 საუკუნის შუახანებში, ირანის აზერბაიჯანში, ქალაქ დელილამგანში (ახლანდელი სალმასი) დაიბადა. 1490 წლამდე თეოტრატკნიანი სულთან იაკუბის მმართველობის ხანაში მის სასახლეში მოღვაწეობდა. სულთნის გარდაცვალების შემდეგ იძულებული გახდა თავრიზიდან შორს — შუა აზიაში თურქულენოვანი სამყაროს ერთ-ერთ უდიდეს პოეტთან — ალიშერ ნავოისთან ეძებნა თავშესაფარი. მისი თანამედროვენიც და ალიშერ ნავოიც ქიშვერის პოეტურ ნიჭს დიდ შეფასებას აძლევდნენ.

***
სატრფო შესვამს მტერთან ერთად
გულმხურვალედ ყოველდღე,
დავრჩენილვარ უსატრფოდ ცრემლის მღვარედ ყოველდღე.

ეჰ, ნეტავი მომვლენოდა მე სიკვდილი და ვეხსნე,
ვით ვითმინო უმისობა
შორი, მწარე, ყოველდღე.
მკერდი დამინალიკდა და ყაყაჩოებრ მედალა,
უშენობით გული კოკრებრ
სისხლად ვღვარე ყოველდღე.
მხილველნი მაგ ბაკში სახის სირცხვილით და რიდებით,
ციდან მიწად მიძვრებიან
მზე და მთვარე ყოველდღე.
თუკი შენი თმის ნადილში ჩასთვლემს კინი ქიშვერი,
წაფეთდება ვით უბეში
გველმძრომარე ყოველდღე.

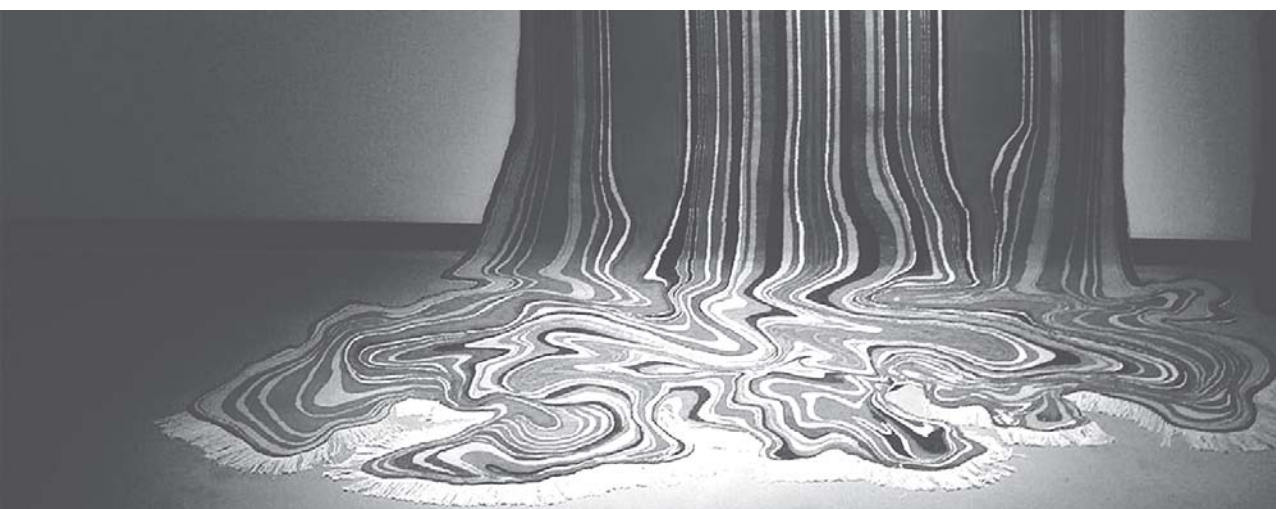
ალიალა ვაჰიდი

ალიალა ვაჰიდი — ალიალა მამედყულის ძე ისკან-დაროვი — დაიბადა 1895 წელს ქალაქ ბაქოში. სწავლობდა მედრესეში, მაგრამ ხელმოკლეობის გამო შუა გზაზე მიატოვა და კალიგრაფოსობას მიჰყო ხელი. ლირიკული ლექსების წერა ახალგაზრდობაშივე დაიწყო, შემდეგ ერთხანს სატირულ ლექსებსაც წერდა. თუმცა სახელი მაინც სატრფიალო ყაზალეებით გაითქვა. თავს ფიზულის ტრადიციების გამგრძელებლად მიიჩნევდა. «ვაჰიდი» მისი ფსევდონიმია, არაბულად ნიშნავს «ერთს/ერთადერთს».

***
შენ თმა ჩამოიშალე და, სავარცხელი ჩემზე იყოს,
ოღონდ ჯაჭვზე მიმანიშნე გიჟი-ხელი, ჩემზე იყოს.
შენ მიჯნურის დამდაგავი, მე დაგვისკენ მიდრეკილი,
შენ სანთელზე მიმითითე და ფრთათხელი ჩემზე იყოს.
თმა და ზილფის სიმრავლისა
მიჯნური გყავს სანატრელო,
შენ ახსენე ის მაჯნუნნი, ამბის მთხველი ჩემზე იყოს.
თვალი ვნების წყაროდ დაგაქვს,

ბაგე ლხენის ბადიაა,
მასვი შენ ეგ ბადია და, სიტყვის მსხლელი ჩემზე იყოს.
შენ სინაზით გაიცინე, მოემატოს სადაფს ფასი,
თვალცრემლივით მარგალიტის
წვიმად მსხმელი ჩემზე იყოს.
ზოგჯერ სახეს, საყვარელო, მოაცილე გველა თმები,
შენ განძი გამოიტანე და, ხელის მხლელი, ჩემზე იყოს.
ვაჰიდ, მესარდაფისათვის სმის და ღვინის დასაგდებად,
რამდენიმე შერცხვენილი ზარხომ-მსმელი ჩემზე იყოს.

თარგმანი მათაი ქაჯუშომვა

ჰამუთალ ბარ იოსეფი

როდესაც აქ ხარ

როცა ახლოს ხარ,
სხეულისგან განვიძარცვები.
როს ერთად ვვახშობთ,

არ მიღირს

განა ღირს, გკითხო:
თუ გიყვარვარ?!
ბედნიერი ხარ?!

მამაკაცი

შენთან ვარ მარად,
ვით ბრმა ასულის
მკერდს მიხატული შავი პეპელა,

ჟოლოს გუჩი

ყოველდღე, როცა მაგ ტკბილ-მჟავე სუნით ვბრუვდები,
ხოლო შენ კი ჩემს მწარე სურნელს დაენაფები,

ვისწავლე, ვით განვიხილო

ახლა მე ვუნცი, ვით განვიხილო,
ვით ავერიდო უაზრო წიდილს.
ვისწავლე, როგორ ვიძინო მშვიდად,

უხმოდ ვპასუხობ ყველა შეძახილს
გავიხანგრძლივე სიამე ნებით.
ავუშვებ ძაღლებს, კარს ვტოვებ ღია,

ებრაელი პოეტი ქალი ჰამუთალ ბარ იოსეფი დაიბადა
1940 წელს. მისი ნაწარმოებები თარგმნილია ინგლისურ,
ფრანგულ, გერმანულ, იტალიურ, ესპანურ, რუსულ,
უკრაინულ, იაპონურ, არაბულ, შვედურ, ნორვეგიულ, და-
ნიურ, რუმინულ ენებსა და იდიშზე. იგი ავტორია 13 პოე-
ტური და 7 პროზაული კრებულისა; ასევე, ლიტერატურ-
ული კვლევებისა და ესეების წიგნისა. სხვადასხვა დროს
თარგმნა ინგლისელი, ფრანგი და რუსი ავტორების ნიგნე-
ბი. არის ებრაული ლიტერატურის დოქტორი, თავისი ქვეყ-
ნის გარდა ლექციების კურსს კითხულობდა პარიზის,
მოსკოვისა და კოლუმბიის (ნიუ-იორკი) უნივერსიტეტებ-
ში. არის მრავალი ლიტერატურული პრემიის ლაურეტი.
მისი პოეზია გამოირჩევა ღრმა ინდივიდუალიზმით, თემა-

ჩემთვის ძვირფასი და სასურველი
მძიმედ მოიწვეს ნისლის ნამქერი:
მიახლოვდება, თვალებს მიმძიმებს
...მერე კი ქრება სუფევლაფერი.

***

გვიახლოვდება დილის ნათელი,
ცა გარინდულა გაკვირვებულნი:
ჰგავს უსამანო ოკეანეებს,
ყველგან ვერ სწვდება სხივთა კრებული.

და წვიმასავით ძირს ეფინება,
არ ელოდება არვის მადლობას;
როგორც მდიდარი სოვდაგრის შვილი
საიდუმლოდ რომ გასცემს წყალობას.

განფენილია ციდან მიწამდის
და ემსგავსება ვეება კარავს.
მასში იმაღვის, რასაც ჩვენ ვხედავთ,
ანდა მარადი სიბნელე ფარავს.

თხა

აღმოსავლეთის ქალაქში,
საყაბოში,
საქონდაქრეზე,
პანანინა თხის თავი იდო.
მოსილი შავი, ხვეული ბენვით.
ის იყო ერთი ციკანთაგანი,
რომლებიც წვრილი კანჭებით
და სუსტი ჩლიქებით
დაკუნტრუშებენ ქვადქცეული
უდაბნოს გასწვრივ.
მას გახელილი ჰქონდა თვალები,
დაღლილი მზეურა ირეკლავდა
სისხლით დამთვრალ ქვეყნიერებას...

რა ემართება ღამის თარგმანისას

ის ზოოპარკის ვეფხვია თითქოს
გამოკეტილი ბნელ გალიაში.
ბრდღვინვა სწაღია, ავად გასცქერის
ვოლიერის ვიტრაჟებზე მინებებულ ბავშვთა სახეებს,
ჩასუქებულს და უფანტაზიოს.

იგია სპილო, მწვრთნელის ნებაზე რომელიც როკავს
და დაბაჯბაჯებს მორივით მსხვილი, მძიმე ფეხებით,
უხმოდ ასრულებს საძულველ ნომერს და ელის ჯილდოს —
შაქრის ნატეხს და აპლოდისმენტებს.

თეთრი დათვია, შემართული უკანა ფეხზე.
დამყაყებული გუბურის მკვიდრი;
და გათანგული ზაფხულის ხვატით
თვალს გააყოლებს კანფეტებს და ბანანის ნაჭერს,
მას რომ ესროლეს,
მაგრამ შთანთქა მყრალმა გუბურამ.

კალთაში მიდევს ჩემი სული

კალთაში მიდევს ჩემი სული,
მოჩურჩულე და გარინდული.
არ სურს, რომ პირი დააკაროს
ჩემი ვნებების რძეს, ამჟავებულს.
ჩემი თავიც კალთაში მიდევს
და ხელისგულით ვესალბუნები
თემბოქვითინეს.
...ჩემს ზურგსუკან ჯარასავით
ბრუნავს სიცრუე.

ტური სპექტრით, ინტიმით; ტრადიციული და ნოვატორულ-
ლი პოეტური ხერხების სინთეზით, არაორდინარული პო-
ეტიკით, ვერსიფიკაციული თავისებურებებით, ფილო-
სოფიური და ფსიქოლოგიური ნიაღვრებით — ისტორ-
იზმი, პუბლიცისტური სტილი შერწყმულია მრავალფერ-
ოვან და მრავალპლასტიან ხილვებთან და ყველაფერი ეს
საინტერესო მხატვრულ და ენობრივ სამოსელშია მოქ-
ცეული. ახასიათებს თავისებური და გამორჩეული პოეტ-
ური მეტყველება, რომელიც არ ემორჩილება გრამატიკის
კანონებსაც კი.

ქართულ ენაზე ქვეყნდება პირველად.

მთარგმნელი

თელ-ავივში, ზღვის პირად ვარ

თელ-ავივში ვარ, ზღვის პირად ვდგავარ,
ვხედავ ბევრ სახეს, უცნობს და უცხოს:
უსახოებსაც, აწყდებიან ვინრო ბოგირებს.
შენ მეუბნები: „გაჯადოებს უცნაურ ძალით
ზღვით განბანილი მათი სხეული
და გაფანტული ქარში სულები
ვინრო ბოგირზე მოქანავენი,
სიმაღლითა და სივრცით დამთვრალნი“ ...
სულ ამას ამბობ, სულ იმეორებ.
შენ კი თვით ზღვაზე უტურფესი ხარ;
უძიროა შენი თვალები.

ჩვენ გვიქნება სახელმწიფო

ეს საიდუმლო ნაცნობი ხმით რადიომ გვამცნო,
იმ ხმამ, რომელმაც ყოველივე უწყის ამ ქვეყნის
და დილაობით ფსალმუნთმგალობლობს...
არვინ დაეობდა ამ თემის ირგვლივ.
და ისე წყნარად, როგორც, ალბათ, არსად, არასდროს
უსმენდნენ იმ ხმას, მიყოლებით რომ ჩამოთვალა:
გვცნო — ამერიკამ, გვცნო — რუსეთმა,
გვატემალამაც, კიდევ ქვეყნებმა,
ჩემი მარკების კოლექციაც რომ არ იცნობდა;
...ჩვენ გვექნება სახელმწიფო — ერთხმად გვაუნყეს...
დილაადრიან გამოვედი, რათა ჩემი თვალთ მებოლა,
გვექონდა თუ არა სახელმწიფო...
იქ ჩანდა ეზრა, თოფით ხელში, ბაღის კიდესთან;
მე მივახარე, სახელმწიფო რომ გვექონდა უკვე,
არ იქნებოდა აქ საათი კომენდანტისა,
თოფ-იარაღი და ტანკებიც არ იქნებოდა,
სკოლის ჩანთაში ტყვიებს აღარ გადავმალავედით...
— ხომ გესმის, ეზრა, დედაბერი ჩემი სიტყვების?
...ლობესთან ინვა ური განანი, რძისმზიდის მძლოლი
და ებურა შავი სუდარა,
თავთან კი ორი სანთელი ენთო,
თუმცა შაბათი სულაც არ იყო...
მას იეჰუდას გზაზე ესროლეს,
ყველა ამაზე ლაპარაკობდა,
იეჰუდა, იეჰუდა — კედლები ექოდ იმეორებდნენ,
დასახლებბა იქ, არაბულ იუდეაში.
იქ თუ ჩავივლი, დაინახავ, გოგონების უმრავლესობას
უცნაური ვარდისფერი კაბები მოსავთ
და მიმოდიან ვარდისფერი, უმნო კაბებით.

გაუგებარი და ბუნდოვანი სახელმწიფო...

თარგმან თამაზ ხარაიშვილმა

ლიტერატურული გაზეთი
საქართველოს განათლების, მეცნიერების,
კულტურისა და სპორტის სამინისტრო
საქართველოს მხარეთმცოდნეობის სასახლე
რედაქტორი ირაკლი ჯავახიძე
რედაქტორის მოადგილე უჩა შერაზადიშვილი
ფურნალისტი თამარ ყურული
ISSN 2346-7940
9 772346 794004
მობ. ტელ.: (577)742277; (599)269852; e-mail: litgazeti@yahoo.com